

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גליון 121

פְּרָשַׁת פְּנִיחַס תּוֹשֵׁפ"א

– עִם עֲנִינֵי 'הַצּוֹת הַלַּיְלָה' –

תּוֹרוֹת, שִׁיחוֹת, מְנַהֲגִים, הַתְּחַזְּקוֹת, וְתּוֹפְלוֹת

הדפסת הגליון נתנדב

לעילוי נשמת

הרה"צ רבי אשר יעקב

בהגה"צ רבי רפאל זצ"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט לפ"ק

תנצב"ה

לעילוי נשמת

הר"ר ראובן שלמה

ב"ר ברוך בענדעט הלוי זצ"ל

נלב"ע כ"ז תמוז תשנ"ז לפ"ק

תנצב"ה

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבֹא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

B48148@gmail.com

פרשת פנחס

אדרבא מקבל עוד הבעל־דבר יותר פח מזה השם.

וזה בחינת מה שכתוב בזהר־הקדוש (פנחס רלז): "שראה פינחס המ"ם של מות משויטט אז". הינו: כי המ"ם, היא בחינת הסמ"ד־מ"ם המשויטט סביב סביב פנ"ל.

ודע: שהשם הנ"ל הוא שם סא"ל, ויוצא מפסוק (תהלים לב ז): "אֵתָה סִתְר לִי", מראשי־תבות, והמ"ם של "מצר תצרני", הוא בחינת המ"ם הנ"ל, בחינת הסמ"ד־מ"ם המשויטט סביב המכסה והמסתר הנ"ל לשלט על האדם. ואם חס־ושלום מוצא מקום לשלט, אזי מקבל יותר פח מזה השם, כי נצטרף המ"ם להשם סא"ל הנ"ל, ונעשה צרוף שמו 'סמא'ל'.

על־כן צריך להפסיק בין תבות "אתה סתר לי", לתבת "מצר", כדי שלא לעשות צרוף שמו חס־ושלום וכו'. אבל בפשמרין עצמן בכח השם הנ"ל, אזי הוא מכסה ומסתר, בחינת: "אתה סתר לי", וגם "מצר תצרני" ותשמרני.

ב.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א רמא)

פשיש דינים, הִיה מדת־הדין מכלה האדם חס־ושלום. אבל אין לה פח לכלות לגמרי וכו'. אבל האדם יש לו פח לכלות לגמרי את חברו חס־ושלום. ועל־כן פשיש דינים על אדם, ובא אדם אחר וחולק עליו,

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הנהן, השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי"
(במדבר כה, יא)

"השיב את חמתי", מאי 'השיב את חמתי'. אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם: משחית, אף, וחימה. בגין דחמא ההוא 'חמה' דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק וכו'. דכד חמא ההוא 'חמה', חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל. מאי חמא חמא מ', את דא דהוה טאס ברקיעא, ודא הוא סימנא ד'מלאך־המנות', דבעיא לאתבנאה באת וא' ואת ת'. מה עבד פנחס, דהוה מתלבש ביצחק, כדין נטיל ההוא את מ', וחסף ליה, וחבר ליה בהדיה. פיון דחמא 'מלאך־המנות' דפנחס, חטף ליה להווא מ' בהדיה, מיד תב לאחורא וכו'.

בגין דאות מ', הוה סימנא קדמאה לאדם־הראשון, למבני מות על עלמא. בגין דאת דא הוה טאס על רישיה דאדם, בטעתא דכתיב (בראשית ג ו): "ותקח מפריו", מ' פריו. והוה מחכא ו"ת, בזמנא דכתיב (שם טס, וז): "ותאכל, ותתן, ותפקנה". כדין אתבני 'מנות' על עלמא.

פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאים על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה. חמא דיוקנא דמ' פתוחה, מליא דמא. פיון דחמא ליה, אמר הא ודאי סימנא ד'מלאך־המנות', מיד חטף לה, אדבר עלה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה וכו'. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ', ועל דא: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". (זהר פנחס רלז).

א.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א ריג)

דע: שיש שם, שפשקהקדוש־ברוך־הוא רוצה להסתיר האדם מן הבעל־דבר, להצילו ממות שנגזר עליו - מסתיר ומכסה אותו בזה השם!

ואזי הבעל־דבר משויטט ומחפש סביבות זה האדם, לבקש לו מקום שיוכל להפנס תחת המסתר והמכסה להזיקו. אף תכף בשמביט עליו, נסתלק ואין לו פח מחמת זה השם. אבל בשחס־ושלום מוצא מקום לכנס תחת המסתר והמכסה, אזי

אזי מדת-הדין מסתלק ממנו, כי רוצים יותר שינקם בו האדם, כי יש לו פח.

על-כן מי שהוא צדיק גדול ומשגיח בתקון העולם, הוא חולק לפעמים בכונה על צדיק אחד, כדי לסלק מעליו מדת-הדין, כי יסמכו עליו שהוא ינקם יותר, אבל אחר-כך הוא עושה ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הצדיק.

וזה פרוש (במדבר כה, יא): "פינחס בן אלעזר וכו', השיב את חמתי וכו', בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי וכו'". הינו: שפינחס השיב את חמת השם, וסלק מדת-הדין מישראל, על-ידי שלבש נקמה לנקם בהם, על-כן נסתלקו הדינים. וזה מחמת כי הדינים אינם יכולים לכלות וכו', ורוצים יותר בפשאדם רוצה לנקם.

וזה: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". הינו: שפזה מודיע לנו התורה גדל הטובה שעשה פינחס לישראל, בקנאו את קנאתו יתברך, ולבש נקמה לנקם בהם.

והטעם הוא: כי "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" - הינו: ש'בקנאתי', ב'מדת-הדין' שלי, איני מכלה את בני ישראל, כי מדת-הדין אין בה פח לכלות. אבל האדם פשנוקם יש לו פח לכלות לגמרי חסוֹשֵׁלוֹם.

על-כן עשה פינחס טובה נפלאה לישראל במה שלבש קנאה לנקם בהם, כי על-ידי-זו רפתה מישראל פח הדינים. בחשבם שפינחס ינקם בהם ביותר. ועל-כן על-ידי-זו השיב פינחס את חמתי וסלק מדת הדין כנ"ל. אבל באמת פינחס

בודאי היה רחמן, ובודאי אחר-כך הקל הדינים מעליהם.

ג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א רעח)

"בקנאו את קנאתי" (במדבר כה, יא) - בחינת הצדיק שאינו מקנא שום צדיק, לא בעולם-הזה ולא בעולם-הבא - רק אותו לבדו יתברך.

ד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב סה)

בש'מקנאין קנאת השם צבאות, נחשב כמו צדקה. כמו שכתבו ה'תוספות' על מה שאמרו רז"ל (בבא-בבא י: על משלי יד, לד): "צדקה תרומם גוי, אלו ישראל. וחסד לאמים חטאת, אלו העכו"ם, שכל חסד שעושים" וכו' [חטא הוא לחן, שאינם עושים - אלא להתגדל בו; אלא שתמשך מלכותו; אלא להתגבר בו; אלא לחרף אותנו]. והביאו ראיה מ'נבוזראדן'. וכתבו ה'תוספות' שם: "ונבוזראדן עשה אז צדקה, שקנא להקדוש-ברוך-הוא". נמצא: ש'קנאת השם צבאות' הוא כמו 'צדקה'.

[לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פח (על לקוטי-מוהר"ן הנ"ל) - כן מבאר בתהלים לענין 'פנחס', כמו שכתוב (תהלים קו, ל): "ויעמד פנחס ויפלל", שקנא קנאת ה' צבאות, ונתחשב לו לצדקה" (שם פסוק לא הסמוך). הרי מבאר דברי אדמו"ר ז"ל: "שקנאת השם צבאות, נחשב לצדקה".]

ה.

(שיחות-הר"ן צו)

השי"י עולמות שיש להצדיק, הוא בונה אותם ממחלקת וכו'. כי הצדיק מטה כלפי חסד, ודן כל החולקים עליו לכבד-זכות, שפונתם לשם-שמים. כי לא

הִיָּה הָעוֹלָם יָכוֹל לִסְבֹּל אֹרֶז הַצְּדִיק, שְׂגֹדוֹל מְאֹד לִסְבֹּלוֹ, וְגַם מִחֲמַת שֵׁישׁ כַּמָּה דֵּינִים וְקִטְרוּגִים גְּדוֹלִים עַל הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָאֵמֶת. עַל־כֵּן הֵם חוֹלְקִים עָלָיו, וּבָזָה הֵם מִשְׁתִּיקִים הַדֵּינִים וְהַקִּטְרוּגִים.

כְּמוֹ שְׂאֵנו רוֹאִים כְּשֵׁישׁ דִּין קָשָׁה עַל אָדָם אֶחָד, וְאֶחָד לֹבֵשׁ קִנְיָה וְאוֹמֵר: "אֲנִי אֵלֶיךָ וְאֶנְקָם מִמֶּנּוּ וְאֶעֱשֶׂה בּוֹ דִּין", עַל יְדֵי זֶה הוּא מִשְׁתִּיק מִמֶּנּוּ שְׂאֵר הַבְּעַל־יָדִין שְׂמִקְטָרִגִים, שְׂלֹא הִיָּה אֶפְשָׁר לוֹ לִסְבֹּל דֵּינֵיהֶם.

נִמְצָא: שְׂזָה שְׂהוֹלֵךְ לִנְקָם מִמֶּנּוּ, עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבָה גְּדוֹלָה מְאֹד, כִּי בּוֹדֵאֵי טוֹב וְנוֹחַ לוֹ לִסְבֹּל דֵּינּוֹ שֶׁל זֶה, שְׂזָה אֶפְשָׁר לוֹ לִסְבֹּלוֹ, מִלִּסְבֹּל דֵּינֵיהֶם חִסּוֹ שְׂלֹום, שְׂלֹא הִיָּה אֶפְשָׁר לִסְבֹּלוֹ.

וּכְמוֹ שְׂמְצִינּוֹ אֶצֶל פִּינְחָס בְּמַעֲשֵׂה זְמֵרִי - כִּי לֹא פִינְחָס הָיָה יִשְׂרָאֵל חֵיבִין כְּלָיָה חִסּוֹ שְׂלֹום. אֵךְ מִחֲמַת שְׂיִצָּא פִינְחָס וְקִנְיָה קִנְיָת הַשֵּׁם, עַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁתַּק הַדִּין מֵעַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (בְּמִדְבָר כה, יא): "בְּקִנְיָאוֹ אֵת קִנְיָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְּלִיתִי וְכוּ'".

כֵּן זֶה שְׂחוֹלֵק עַל הַצְּדִיק וְאוֹמֵר: "אֲנִי אֶעֱשֶׂה לוֹ וְאֶרְאֶה לוֹ גְּבוּרָתִי וְנִקְמַתִּי מִמֶּנּוּ", עַל־יְדֵי־זֶה מִשְׁתִּיק מִמֶּנּוּ שְׂאֵר הַדֵּינִים. וְגַם עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבָה וְכוּ'. וְעַל־יְדֵי־זֶה מַעֲלִין אוֹתוֹ מִדְרָגָה לְדְרָגָה יוֹתֵר עָלֵיוֹנָה.

"הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׂלֹום. וְהִיָּתָה לוֹ וְלִזְרַעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם" (בְּמִדְבָר כה, יב־יג)

ו.

(לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א לג, א)

עַל־יְדֵי מָה יִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בֵּין בְּטִיבוֹ

בֵּין בְּעִקּוֹ, עַל־יְדֵי ה'תּוֹרָה' הַנִּקְרָאת 'שְׂלֹום', כְּמָה דָּאתָ אָמַר (מִשְׁלִי ג, יז): "וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׂלֹום". וְעַל־יְדֵי 'צְדִיקִים' שְׂנִקְרָאוּ גַם כֵּן 'בְּרִית שְׂלֹום' (זֶחַר בְּרֵאשִׁית לג, נח נט: וְעוֹד). וּמִחֲמַת זֶה יָכוֹל לֶאֱהָב אֵת הַשְׂלֹום בְּכָל מְקוֹם, הֵן בְּטִיבוֹ וְכוּ', וְיָכוֹל לִהְיוֹת שְׂלֹום בֵּין יִשְׂרָאֵל, וְלֶאֱהָב זֶה אֵת זֶה.

ז.

(לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א לד, ז־ח)

כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נִתֵּן הַכְּהֵנָה לְפִינְחָס, אָמַר (בְּמִדְבָר כה, יב): "הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׂלֹום". כִּי ה'כְּהֵנָה' הִיא בְּחִינַת 'אֶהְבָּה', הוּא 'אֶבְרָהָם', שׂוֹרָה בְּמְקוֹם 'בְּרִית שְׂלֹום', הֵינּוּ: 'צְדִיק יִסוּד עוֹלָם'.

וְעַל־יְדֵי מָה תְּבוּאָה לְבַחֲיַנַת 'אֶהְבָּה'? - כְּשֶׁתְּקַבֵּל מִן כָּל הַנִּקְדוּת, הֵן מִנְהַ וְנִבָּה, וְהֵן מִהַנִּקְדוּת שְׂבָכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, הֵן מִנְקֵדָה כְּלָיוֹת - שְׂשֵׁם אֶצֶל כָּל הַנִּקְדוּת, שׂוֹרָה 'אֶהְבָּה קְדוֹשָׁה' הַנִּקְרָא 'כְּהֵן', כְּמוֹ שְׂכַתוֹב: "הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׂלֹום". וְהַנִּקְדָּה' הוּא 'בְּרִית שְׂלֹום', כְּמוֹ שְׂכַתוֹב בְּ'עֵץ־חַיִּים' (שַׁעַר שְׂבִירַת־הַפְּלִים פ"ג): "שְׂהָאֹר הַחֶסֶד נִשְׂאָר בִּיסוּד דְּאֶצִּילוּת".

ח.

(לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א לט)

ה'עֵרְלָה' הֵם 'שְׂלֵשׁ קְלָפוֹת', הַמְּסַבְּבִים ה'בְּרִית שְׂלֹום'. וְכְשֶׁמִּשְׁבְּרִין אֵת ה'עֵרְלָה', אֲזִי נִתְגַּלָּה 'בְּרִית שְׂלֹום'. וְכְשֵׁישׁ 'שְׂלֹום' לְמַטָּה, יֵשׁ לוֹ 'שְׂלֹום' לְמַעְלָה בְּמִרוֹמוֹ. וְכְשֵׁישׁ 'שְׂלֹום' לְמַעְלָה, אֲזִי נִתְגַּלָּה וְנִתְרַבָּה 'שְׂבַע גְּדוֹל' בְּעוֹלָם.

- שְׂאֵר עֲנִינֵי 'פִּנְחָס', נִמְצָאִים בְּסוֹף פְּרַשַׁת בְּלָק -

הנפשות יתאוו תאוה להיות נשרשים בשמו וכו'. ול'שם' הזה יזכו, מחמת בחינת 'חומה', בחינת מאריך אף, שיכבש פעסו וכו'.

זזה פרוש: (משלי יט, יד): "בית והון נחלת אבות". "בית והון" - זה בחינת: "בביתי ובחומתי" וכו' - זה הפח מקבל מ'אבות', שה'אבות' היו מגירים גרים וכו'.

יב.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, ד)

יראת הבן שהוא "מזרא אב ואם", צריך להמשיכה בבחינת נחלת אבות, בחינת (משלי יט, יד): "בית והון נחלת אבות". וצריך שתתפשט ה'יראה' על כל חלקי עשירות, שהם נחלת אבות. דהינו בחינת 'ש'לש קוין', בחינת (בבא מציעא מב.): "לעולם ישלש אדם מעותיו, שליש בפרקמטיא, ושלש בקרקע, ושלש בידו". וכו'.

יג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א סט)

כל אדם ואדם באשר הוא בא לעולם, הוא בא עם בת-זוגו המיוחדת לו, ועם סכום ממוון הקצוב לו, שיהיה לו בזה העולם, וכמה פרות, הינו 'בנים', שיהיו לו בזה העולם.

והם בחינת 'אי'לן' ו'ענפים' ו'פרות' - הינו: שאור נפשה' הוא בחינת עקר האי'לן. שממנו יוצאים ומתפשטים ענפים, הינו: התנוצצות והתפשטות 'אורה', הינו בחינת ה'ממוון' - הוא בחינת ענפים של ה'אי'לן. ועל ה'ענפים' אלו גדלים ה'פרות', הינו ה'בנים'.

נמצא: כשאחד גוזל מחברו ממוון, הוא גוזל וגו'טל ממנו ענפים של

"חנוך משפחת החנכי" (במדבר כו, ה)
"הטיל הקדוש-ברוך-הוא שמו עליהם ה"א מצד זה ויו"ד מצד זה, לומר: מעיד אני עליהם, שהם בני אבותיהם. וזהו שמפרט על ידי דוד (תהלים קכב, ד): "שבטי י"ה עדות לישראל". השם הזה מעיד עליהם לטובטיהם, לפיכך בכלם בתיב: 'החנכי' הפלאי' וכו'. (רש"י)

ט.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א לו, ו)

העיד עליהם הכתוב: "שישראל נקראו שבטי י"ה", כמו שפרש רש"י ז"ל על "החנוכי" (במדבר כו, ה): "שמי מעיד עליהם". שם י"ה, שהוא בחינת 'מחין', כמו שמובא (שירי-השירים רבה ד, כה): "שהעבד"ם היו אומרים: אם בגופם היו מושלים" וכו', לפיכך העיד הכתוב עליהם" וכו'. וזה הוא (זהר): "סלוקא דיסודא עד אבא ואמא" - הינו: בחינת: "שמי מעיד עליהם".

"לאלה תחלק הארץ" (במדבר כו, נג)

י.

(ספר-המדות, הקדמה)

ארץ-ישראל היא קומה שלמה, ו'חלקת ארץ-ישראל' היא כפי קומת אדם. הינו: שחלק וגבול זה הוא בחינת ראש, וחלק וגבול זה הוא בחינת יד ימין, וכיוצא בזה כל השנים-עשר גבולים של ארץ-ישראל, שנתחלקה לשבטים, שכלם הם כפי חלקי קומת אדם, כמובא מזה בספרים (עץ-חיים, שער מג פ"א).

"איש כי ימות ובן אין לו, והעברתם את נחלתו לבתו" (במדבר כז, ח) - עניני נחלה וירושה'

יא.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נט, ה)

ונתתי להם בביתי ובחומתי, יד ושם טוב מבנים ומבנות (ישעיה נה, ה).
ושם" - הינו: שיזכה לשם טוב, שכל

ה'אילן' שלו, הינו: התנוצצות 'אור-נפשה',
שמשם ה'ממון' פנ"ל.

על-כן על-ידי-זה הוא גוזל ונוטל ממנו
נפש בננו ובנותיו שתלויים וגדלים
ויונקים מאור הענף הזה, כי הם הם ה'פרות'
הגדלים על ה'ענפים' אלו, וכשנוטל ה'ענף'
נוטל ה'פרות'.

וזה סוד שאמרו רז"ל (בבא-קמא ק"ט): "הגוזל
את חברו, כאלו גוזל ממנו נפש בננו
ובנותיו".

וזה בחינת 'ירשה' ששייך לבנים - כי
כשהפרות יוצאין, לפעמים עדין
צריכים לענפיהם לינק מהם. ועל כן
כשנפטר, ואינם יכולים לינק עוד, כי נפסק
הנקת האילן, על-כן הם מקבלים ויורשים
הממון השייך להם, להשלים אורם, והיא
מקבלת השאר מה שראוי לה לאורה - וזה
בחינת ה'פתבה' שנוטלת.

ולפעמים אין צריכין הבנים לקבל עוד
אור מהענפים, ואף-על-פי-כן
נוטלים ירשה - זהו מבחינה אחרת. כי
כשהבנים יוצאים לעולם, יוצא תכף עמהם
'בת-זוגם', ו'ממונם', ו'בניהם' - הינו:
ה'אילן', וה'ענפים', וה'פרות', והאב מקבץ
אורם. ועל-כן אפשר שיהיה גם-כן לאב
ממון בשביל בננו, על-ידי שמקבץ חלקי אור
שלם.

ועל-כן לפעמים הם נוטלים ירשה, אף
שאינם צריכים לאמן לקבל אור
מענפיה, אבל הם נוטלים ממון שלם,
שקבץ אביהם על-ידם מחלקי אור שלם.

ובאמת לא היה ראוי לחלק הירשה
בשעה, כי בודאי אינו שנה חלקי

אורם. אבל אי-אפשר למסר משפט זה
לבית-דין שלמטה, כי אין יודע חלוקים אלו,
כיי-אם היודע תעלומות, והוא באמת מסדר
אחר-כך פראוי, ונוטל מזה ונותן לזה.

יד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א קג)

איתא בגמרא (סנהדרין דף צ"א): "כל המזנע
הלכה מפני תלמיד, כאלו גוזלו
מנחלת אבות, שנאמר (דברים לג, ד): 'תורה
צוה לנו משה מורשה' וכו'.

וכיין שראה משה, שבני ראובן ובני גד
מניאין לב בני-ישראל מנחלת
אבותם - בשביל זה קרא להם: "תרבות
אנשים הטאים" (במדבר לב, יד), ותרגם
אונקלוס: "תלמידי גבריא חיביא". הדבר
הזה קבלתם מרבניכם, שרבכם גזל מכם
'הלכות', ו'הלכות' הם 'נחלת אבות' פנ"ל.
ועתה גם אתם הולכים בדרכי אבותיכם,
ורצונכם לגזל מישראל 'נחלת אבותם'.

טו.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב עא)

"אף נחלת שפרה עלי" (תהלים טז, ו).
"נחלת" - זה בחינת 'יעקב', בחינת
(דברים לב, ט): "יעקב חבל נחלתו".

טז.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב לז)

דרך העולם: שכל עבודתם הוא, פדי
להשאיר ירשה לבננו וכו'. אבל
הממון של תאוות עולם-הזה, הוא 'מותרות',
שנשאר מן האדם 'מותרות', אחר שמלא
תאוותו בעולם-הזה, וה'מותרות' אחר כל
תאוותיו, הוא ה'ממון' שנשאר אחריו.

גם הבנים שאינם נולדים בקדושה, הם גם כן 'מותרות' ממש, כי הם באים מ'מותרות', ו'סרחון', ו'עכירת-המח' שיוצא לחוץ, ומזה נתהוו ה'בנים' וכו'.

ומי שפניח בנים פאלו, הוא גנאי ובזיון, כי הם בחינות 'מותרות' ו'טנוף', על-כן הוא רוצה לכסות אותם ול'יפות אותם עם ה'ממון', שהוא גם-כן 'מותרות גמור', שנשארו אחר כל התאוות. וזהו ה'ירשה' שמשאיר להם אחר מותו, נמצא שמכסה בטנוף על טנוף.

וזהו (תהלים יז, יד): "ישבעו בנים" - שה'שביעה' שלהם הוא 'בנים', שבשבילם הם מבלים את ימיהם. "והניחו יתרם לעולליהם" - שמכסים ב'מותרות' על ה'עוללים', שהם גם-כן בחינות 'מותרות' כנ"ל - הינו: ה'ירשה' שפניחים לבנים, שבשביל זה מבלים ימיהם.

אבל אני - אין בוחר לעצמי ב'אם לזכות לחזות בנעם ה'". וזהו (שם שם, טו): "אני בצדק אחזה פניך" - שדוד המלך עליו-השלוש אמר: שבחר לו רק לזכות בצדקות שלו, לחזות פני השם ולהפיר הבורא-יתברך. וגם הבנים שהוא חפץ להשאיר - פונתו רק בשבילו יתברך, כדי להשלים בבביל "צלם דמות תבניתו" (ברכת שבע-ברכות), כי ה'בנים' דקדושה הם גבוהים מאד וכו'.

וגם מי שבוחר בעולם-הבא, ורוצה להשאיר זכותו לבניו, גם זה בחינת "ישבעו בנים" וכו'. ועם-כל-זה טוב מאד אפלו מי שעובד בשביל עולם-הבא. וגם טוב להשאיר זכותו לבניו, פמובא: "שאין לאדם לקבל כל שכרו, רק ישאיר מזכותו לבניו אחריו".

רק שהצדיקים השלמים אוהבי-השם באמת, פגון דוד וכיוצא, אין בוחרים בכל-זה כלל, ואין רוצים לא בעולם-הזה, ולא בעולם-הבא, ולא להשאיר זכותם וצדקתם לבניהם, רק למלאות רצונו יתברך וכנ"ל.

ז.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב עב)

"כל המענג את השבת, נותנין לו נחלה בלי מצרים" (שבת קיח). הינו: 'בלי גבול', כי 'ענג שבת' שהוא 'מעין עולם-הבא', הוא בחינת 'בלתי גבול'.

ח.

(שיחות-הר"ן ריז)

עקר הידיעה ממנו יתברך, כבר הודיעו לנו אבותינו הקדושים וכו', והניחו לנו ירשה טובה כזאת. ואנחנו מחיבים לקבל הירשה הטובה הזאת בשמחה גדולה, כמו שכתוב (תפלת שחרית): "אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירשתנו" (מתפלת שחרית) וכו'.

רק הפסוקים מזהירים אותנו: לקח הידיעה הקדושה הזאת במחנה, ולהמשיכה ולקשרה בלבנו היטב תמיד בכל עת, "למען תהיה יראתו על פנינו לבלתי נחטא" וכו'.

ט.

(ספר-המדות, עניני נחלה וירשה')

[א] כל השורה תבואתו של חברו, אינו מניח בן לירשו (בנים ח"א לא). [ב] לעולם יחזיק אדם בנחלת אבותיו, ואל ימכר ואל יחליף אותם (ממון עט). [ג] מי שסחורותיו ונחלותיו מפזרים ואינם במקום אחד,

לפַעַמִּים נְצוּל עַל-יְדֵי-זָה מְקַרְיָה עַל מֵתוֹ (מִמּוֹן ח"ב כח). [ד] הַמוֹנֵעַ הֶלְכָה מִתְלַמְּדוֹ, כָּאִלּוּ גוֹזְלוֹ מִנְחַלַּת אַבוֹתָיו, וְאִפְלוּ עֲבָרִין שְׂבַמְעֵי אִמּוֹן מְקַלְלִין אוֹתוֹ וּמְנַקְבִין אוֹתוֹ כַּכְּבָרָה. וְאִם לְמַדּוֹ, זֹכָה לְבִרְכוֹת פִּיּוּסָה, וְזֹכָה וּמְלַמְּדָה לְעוֹלָם-הַבָּא (צַדִּיק ג). [ה] מִי שְׂמֵתוּדָה עַל עוֹזְנוֹתָיו, יִזְכֶּה שְׁלֵא יִצְטָרֵף לְמִכּוֹר מִנְחַלַּת אַבוֹתָיו (תְּשׁוּבָה סט).

רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (רש"י; בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו) - כִּי הַצַּדִּיק מִמְשִׁיךְ וּמְשַׁלֵּם הַרוּחֵי-חַיִּים שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְזָה פְּרוּשׁ (בְּבֵא-בִתְרָא עד): "אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָה וְכוּ', וְעִיל טִיעָא תוּתָה בְּרַבָּה" [וּנְכַנְס סוּחַר אֶחָד תַּחַת בְּרַפּוֹ] - הֵינּוּ: הַצַּדִּיק, שֶׁנִּקְרָא 'טִיעָא', כְּמוֹ שֶׁפִּרֵּשׁ רַש"י בְּכָל מְקוֹם: "סוּחַר יִשְׁמַעֲל", וְ'סוּחַר' הוּא בְּחִינַת הַרוּחַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קִהְלֵת א, ו): "סוּבַב סַבַּב הוֹלֵךְ הַרוּחַ". וְהֵינּוּ הַצַּדִּיק שֶׁמְקַבֵּל הַרוּחַ מֵהַקְּדוּשָׁה.

נ.
(עָלִים-לְתַרוּפָה, ד וַיֵּצֵא תַקְצוֹ)
לִיבַע קִינְדֵר! גַּעלוּיבֵט אִיז הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ אִיךְ הָאֵב אִיךְ שׁוֹיךְ גַּעגַעבֵן א גוֹטֵעַ יְרוּשָׁה' אוֹיף אִיבִיג. קִיין עֵשֶׂר אִין דַּער וועלֵט, קַען אַזוי א 'ירוּשָׁה' נִישְׁט לְאַזֵּן, מִיר הָאבֵן זיך בְּרוּךְ-הַשֵּׁם גְּאָרְנִישְׁט צו שְׁעַמֵן.

וְזָהוּ: "סוּחַר יִשְׁמַעֲל" - עַל-שֵׁם (בְּרֵאשִׁית טז, יא): "כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִיָּה", כִּי הַצַּדִּיק שׁוֹמֵעַ כָּל הָאֲנָחוֹת שֶׁל הַדְּבָקִים בּוֹ, "כִּי מִמֶּנּוּ תוֹצֵאוֹת חַיִּים" (מְשַׁלֵּי ד, כג) לְכָל-אֶחָד, כִּי הוּא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ" כַּנ"ל.

[בְּנֵי הָאֱהוּבִים! בְּרוּךְ-הַשֵּׁם פֶּבֶר נִתְּתִי לָכֶם יְרוּשָׁה טוֹבָה לְעוֹלָם. שׁוּם עֵשֶׂר שְׁפַעוֹלָם, לֹא יִכּוֹל לְהַשְׁאִיר 'ירוּשָׁה' כְּזֶה. אִין לֵנוּ בְּרוּךְ-הַשֵּׁם בְּמָה לְהַתְּבַשֵּׁן].

"וְזָקִיף רַמְחָא" [וְרוּמְחוּ זְקוּפָה בְּיָדוֹ] - 'רוּמְחָ' הוּא בְּחִינַת "רוּחַ מִ"ם" (עֵינן זֶהר פִּנְחָס רלז). וְכוּ', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית א, ב): "וְרוּחַ אֲלֻקִּים מִרְחַפֵּת עַל פְּנֵי הַמַּיִם", הֵינּוּ: הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה לְאַרְבָּעִים יוֹם, שֶׁשֵּׁם הַרוּחֵי-חַיִּים וְכוּ'.

- וְעֵינן עוֹד בְּלִקוּטֵי-הֶלְכוֹת 'הֶלְכוֹת נַחֲלוֹת' -

"יִפְקֹד ה' וְכוּ' אִישׁ עַל הָעֵדָה וְכוּ'. וְאֲשֶׁר יוֹצִיאִם וְאֲשֶׁר יִבְיִאִם, וְלֹא תִהְיֶה עֵדַת ה' בְּצֵאן אֲשֶׁר אִין לָהֶם רַעַה וְכוּ'. קַח לָךְ וְכוּ' אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְכוּ'" (בַּמִּדְבָּר כז, טז-יז-יח)

נב.
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א י, ה-ט)

הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְבַטֵּל הַנְּאֻוָה, שְׁהִיא הָעֵבֻדָּה-זָרָה, הָעֵקֶר הוּא עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים וְכוּ', וְ'צַדִּיק' הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ". וְעַל-יָדוֹ נִכְנַע רוּחַ גְּבוּוָה, "אַל אַחַר" (שְׁמוֹת לז, יד), 'כְּפִירוֹת', וְנִעֲשָׂה מֵ'אַחַר' 'אַחַד', כִּי הוּא קוֹצֵא דְאוֹת ד' (תְּקוּנֵי-זֶהר נה): וְכוּ'.

נא.
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א ח, ב-ח)
עֵקֶר הַרוּחֵי-חַיִּים, מְקַבְּלִין מֵהַצַּדִּיק וְהַרְבֵּ שְׂבִדוֹר, כִּי עֵקֶר 'רוּחֵי-חַיִּים' הוּא בְּהַתּוֹרָה וְכוּ'. וְכִשְׁהוּא מְקַשֵּׁר לְהַצַּדִּיק וְהַרְבֵּ שְׂבִדוֹר, כִּשְׁהוּא מֵתְאַנַּח וּמְאַרִיךְ רוּחָה, מִמְשִׁיךְ 'רוּחֵי-חַיִּים' מֵהַצַּדִּיק-שְׂבִדוֹר שֶׁהוּא דְבוּק בְּהַתּוֹרָה, אֲשֶׁר שֵׁם הַרוּחַ.

וְזָה פְּרוּשׁ (בְּבֵא-בִתְרָא עד): "אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָה וְכוּ', וְאַנְחָה בְּרִישָׁה דְרַמְחָא"

וְזָהוּ שֶׁנִּקְרָא הַצַּדִּיק (בַּמִּדְבָּר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂידַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד

[והניחה בראש הרמח] - "רמח דא רוח מ"ם" (זוהר פנחס רלז). וכו', כי המ"ם היא ארבע רוחות, בחינת "רוח הצדיק דנשב בידיו ורגליו" (תקוני-זהר נג), וראש הרמח הוא הצדיק, "כי מפנו תוצאות הרוח" (לשון הפסוק במשלי ד, כג - עין ח"א תורה ח - מובא לעיל), כמו שכתוב: "איש אשר רוח בו" פנ"ל.

נג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א כט, ב)

להקים ולרומם את ה'דעת, הוא על-ידי ש"בח הצדיקים. כשמשבחין ומפארין הצדיקים, גתרומם הדעת. בבחינת (דברים לב, יא): "כנשר יעיר קנו", "נשרא, דא רוחא" (תקוני-זהר נג), דא בחינת 'צדיק', בבחינת (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו". "יעיר קנו" - שהוא מעורר המחין מתרדמותו, מבחינת מחין דקטנות, מבחינת שנה וכו'.

נד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, ח)

צריכין להפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמת, להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח-נבואה. וגם עכשו שבטלה הנבואה, בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-זה זכה להיות מנהיג.

אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל, יש לו בחינת "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), כי הוא בחינת: "איש אשר רוח בו, אשר יוציאם ואשר יביאם" (במדבר כז, יזיח), כי המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת "רוח אחרת", אשר מחמת זה נעשה הוא דיקא מנהיג לישראל.

וזוה ה'רוח אחרת' - הוא בחינת 'רוח-הקדש', רוח-נבואה. אף-על-פי שעכשו אין נמצא רוח-נבואה, רוח-הקדש' ממש, אף-על-פי-כן בודאי יש לו בחינת 'רוח אחרת', הנמשך מן הקדשה, מה שאין נמצא בשאר ההמון. אף-על-פי שאינו רוח-הקדש' ממש לידע עתידות, אף-על-פי-כן הוא בבחינת רוח-הקדש', רוח-נבואה'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש להמנהיג האמת, על-ידי-זה כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם האמונה האמתיות דקדשה, ונתתקן ונתברר בחינת המדמה, וזוכין לאמונה ישרה דקדשה וכו'.

וצריך לבקש מאד מהשם-יתברך: "שיזכה להתקרב למנהיג אמת!" - כדי שיזכה לאמונה אמתיות בשלמות.

נה.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב ט)

'מנהיגי-הדור', הם בחינת 'רוח', כמו שכתוב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד" (רש"י; במדבר-רבה כא, טו). ו'ישראל' הם בחינת 'לבא', כי 'ישראל הם לבא דכל עלמא" (זהר פנחס רכא).

וצריכין 'מנהיגי-הדור', לנשב בבחינת רוחם, על כל אחד מישראל, שהם 'לבא דעלמא', לנפח מהם ה'עפרוריות, דהינו 'מרה-שחורה' שנופל עליהם, שעל-ידי-זה אינו יכול האיש הישראלי, שהוא בחינת 'לב', לדלך ולבער להשם-יתברך וכו'.

וחוזרין ונתחברין חלקי האש שבכל אחד ואחד מישראל, ונתקשרין ביחד,

וַנַּעֲשֵׂינָהּ בְּחֵינֵת לֵב. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה בְּחֵינֵת לֵב לְמָקוֹם, שְׁצָרִיךְ שִׁיְהִיָּה שָׁם בְּחֵינֵת לֵב, וְחוֹזֵר וּבוֹעֵר לְהַשְׁמִיטָתָּהּ וְכוּ'.

נו.

(לקוטי מוה"ר"ן ח"ב לט)

יֵשׁ לָנוּ לְכַסּוֹף וּלְהַתְּגַעְגַּע וּלְהַשְׁתַּוְּקַק מְאֹד: "מִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מְנַהֵיג־הַדּוֹר, רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עֲלִיּוֹת־הַשְּׁלוֹם", שְׂמוּגָדֵל עֵצָם מַעֲלָתוֹ הָיָה יָכוֹל לְהָאִיר אֶפְלוֹ בַּפְּחֹת שֶׁבַּפְּחֹתִים, אֶפְלוֹ בַּשְּׂפָחָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַז"ל (מְכִילְתָּא בְּשַׁלַּח) וְכוּ'.

שִׁיְהִיָּה לוֹ זֶה הַכַּחַ, שְׂיִוְכַל לְהָאִיר אֶפְלוֹ בְּנוֹ, בְּבְחֵינֵת רִגְלִיךְ, שְׂאֶפְלוֹ הָרִגְלִיךְ שְׂרַחֲוֹקִים מִה'מַח', אַף־עַל־פִּי־כֵן גַּם הֵם יוֹכְלוּ לְהַשִּׁיג וּלְדַעַת הַתְּכַלִּית עַל־יַדֵּי כָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבָּרָא בְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה.

וְרֵאֵוִי לָנוּ לוֹמֵר זֹאת בְּבִכְיָה, בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ, לְבַבּוֹת וּלְהַתְּגַעְגַּע לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ: "מִתִּי נִזְכָּה לָזֶה, שִׁיְהִיָּה לָנוּ זֶה הַדַּעַת, שֶׁנּוֹכַל לְדַעַת וּלְהַפִּיר הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ מִכָּל דָּבָר שֶׁל זֶה הַעוֹלָם בַּפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת, עַד הַתְּכַלִּית".

וּכְפִי הַמְּדַרְגָּה פְּחוּתָהּ שְׁלָנוּ עִתָּהּ, וְכַלְנוּ אֵיךְ פָּנִינוּ יְפוֹת כָּלֵל, אָנוּ צְרִיכִין שִׁירְחַם עֲלֵינוּ הַשֵּׁם־יִתְבַּרְךָ, לְתֵן לָנוּ מְנַהֵיג רוּעָה נְאֻמָּן, שְׂיִוְכַל לְהָאִיר בְּנוֹ יְדִיעָה הַנִּלְכָּל, כְּדֵי שֶׁנּוֹכַל לְעַבְדוֹ יִתְבַּרְךָ כְּרֵאֵוִי וְלְבּוֹא אֶל הַתְּכַלִּית.

נז.

(לקוטי מוה"ר"ן ח"ב עב)

יֵשׁ בְּחֵינֵת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמְּנַהֵיג הָאֱמֵתִי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחֵינֵת מֹשֶׁה, הוּא בְּחֵינֵת 'רוּחַ הַכּוֹלָל', בְּחֵינֵת (בַּמְדָּבָר כז, יח):

"אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפְרַשׁ רַש"י: "שְׂיִוְדַע לְהַלֵּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (בַּמְדָּבָר רַבָּה כ"א, טו). כִּי כָּלֵם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחֵינֵת 'רוּחַ הַכּוֹלָל' וְכוּ'. בְּחֵינֵת 'רוּחַ אֱלֹקִים' (שְׁמוֹת ל"א, ג) וְכוּ'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחֵינֵת ה'רוּחַ אֱלֹקִים' שִׁישׁ בּוֹ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת 'רוּחַ־הַקֹּדֶשׁ', 'רוּחַ נְבוּאָה', כְּמוֹ־כֵן הוּא זוֹכֵה לְחֵדֶשׁ בַּתּוֹרָה וְכוּ'. כִּי זֶה ה'רוּחַ אֱלֹקִים', הוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה וְכוּ', עַל־כֵּן עַל־יַדֵּי ה'רוּחַ אֱלֹקִים' הַזֶּה זוֹכִין לְחֵדֶשׁ בַּתּוֹרָה.

עַל־כֵּן עַל־יַדֵּי ה'מְנַהֵיג הָאֱמֵתִי' שֶׁהוּא בְּחֵינֵת 'מֹשֶׁה', בְּחֵינֵת 'דַּעַת הַכּוֹלָל', 'רוּחַ הַכּוֹלָל', שֶׁעַל־יָדוֹ מִתְּנוּצֵץ מַחוּז שֶׁל כָּל אֶחָד וְכוּ', עַל־יַדֵּי־זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל־אֶחָד 'חֲדוּשֵׁין דְּאוּרִיתָא', כִּי ה'חֲדוּשֵׁין דְּאוּרִיתָא' הֵם עַל־יַדֵּי בְּחֵינֵת ה'רוּחַ אֱלֹקִים' שֶׁשׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה וְכוּ'.

"וְסִמְנַתְּ אֶת יָדְךָ עָלָיו" (בַּמְדָּבָר כז, יח)

נח.

(לקוטי מוה"ר"ן ח"א ס"א, ב)

ה'סְמִיכָה' שְׂסוּמְכִין אֶת הָרֵב, וְהַפְּתָב', הֵם מְבַחֲנִינָה אַחַת. כִּי ה'סְמִיכָה' בְּיָדִים, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (דְּבָרִים ל"ד, ט): "וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת יָדָיו עָלָיו". וְהוּא בְּחֵינֵת ה'פְּתָב', בְּחֵינֵת "יָד בּוֹתְבַת" (תְּקוּנַיִת־זֶהָר פ"ט), בְּחֵינֵת 'חֲכָמָה', כִּי 'אוֹתִיּוֹת הַפְּתָב' בָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל הַעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וּכְשֶׁהַחֲכָם הָרֵאֵוִי לְסְמִיכָה נִסְמָךְ בְּשֵׁם רַבִּי וְכוּ', אֲזִי עַל־יַדֵּי ה'סְמִיכָה', שְׂאֲזִי מְקַבֵּל חֲכָמָתוֹ מִבְּחֵינֵת 'יָד ה'", בְּבְחֵינֵת: "וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מָלֵא רוּחַ

חֲכָמָה" וְכוּ' כַּנִּל, אֲזִי מֵבִיא הָאָרֶה וְכַח
בְּכַתְבֵי־דָנוּ, שֶׁהוּא גַם בֶּן מִבְּחִינַת 'חֲכָמָה'
וְכוּ', שְׁעַל־יְדֵי ה'שִׁכְל' שֶׁמְקַבֵּל מִיַּד ה',
בְּחִינַת סְמִיכָה, עַל־יְדֵי־זֶה מֵבִיא הָאָרֶה וְכַח
בְּכַתְב' כַּנִּל.

(שְׁמוֹת ל"ג, יא): "וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ
הָאֹהֶל". וַאֲהֶל' הוּא דְרָקִיעַ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב
(ישעיה מ, כב): "וַיִּמְתַּחֵם כְּאֹהֶל לְשִׁבְתָּ", וְכַתִּיב
(תהלים קד, ב): "נוֹטָה שָׁמַיִם בְּיָרִיעָה". וְזֶה
(שְׁמוֹת כו, יג): "יָרִיעַת הָאֹהֶל".

"וְנַתַּתָּה מִהוֹדֶךָ עָלָיו" (במדבר כז, כ)
"מהודך, ולא פל הודך" - נמציינו למדין: פני משה
בכמה פני יהושע בלבנה" (רש"י; בבא-בבא עה).

ו'כסא הָעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ נִקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה,
נְחֻלְקַת לְשִׁלְשׁ טַפִּיִן. כִּי תִשׁוּבָה
צָרִיךְ לְהִיזוֹת בְּשִׁלְשׁ תַּנְאִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב
(ישעיה ו, י): "פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע,
וּלְבָבוֹ יִבִּין וְיִשָּׁב". וְאֵלּוּ ה'שִׁלְשׁ בְּחִינּוֹת' הֵם
נִקְדַּת 'סְגוּלָּה', וְ"סְגוּלָּה דָּא חֲמָה" (תְּקוּנַיִי־זֶהר ז): -
הֵינּוּ: **"פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חֲמָה"**.

כ.ט.
(לקוטי־מוהר"ן ח"א ו, ה)

עַל־יְדֵי הַדְּמִימָה וְהַשְׁתִּיקָה (שִׁיחִיָּה מִן
הַשׁוֹמְעִים חֲרַפְתָּם וְאִינָם מְשִׁיבִים, וְלֹא
יִדְקֹק עַל בְּזִיּוֹן כְּבוֹדוֹ) - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'חִירִיק',
כְּמוֹבָא בְּתַקּוּנִים (תְּקוּנַיִי־זֶהר ז. עַל שְׁמוֹת כד, י):
"וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנְתַּת הַסְּפִיר", דָּא
חִירִיק".

וְזֶה פְּרוּשׁ (תהלים מז, ד): "יְדַבֵּר עַמִּים
תַּחֲתֵינוּ, וּלְאָמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ" - זֶה
בְּחִינַת 'חִירִיק', נִקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל אֶלְפִי,
שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְתַחַת רַגְלָיו", בְּחִינַת (ישעיה
סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלָיו".

וְזֶה בְּחִינַת (ישעיה סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדָּם
רַגְלָיו". 'הַדָּם' זֶה בְּחִינַת 'דְּמִימָה'. וְזֶה
בְּחִינַת ה'נִקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה' שֶׁל תְּמוּנַת [הָאוֹת]
אֶלְפִי וְכוּ'.

"יִבְחַר לָנוּ אֶת נְחֻלְתָּנוּ" (תהלים שם, ה) - זֶה
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת נִקְדָּה
הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הָאֶלְפִי, בְּחִינַת: "וּמַמְעַל לְרָקִיעַ
דְּמוֹת כְּסֵא". "וְכִסְאוֹ כְּשִׁמְשׁ", פְּנֵי מֹשֶׁה
כְּפָנֵי חֲמָה, כְּמֵאֲמַר חַז"ל (זְבַחִים קיט): "רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר: נִחְלָה, זֹו שִׁילָה. "שִׁילָה, דָּא
מֹשֶׁה" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כג: כה: תְּקוּנַיִי־זֶהר מג: וְעוֹד).

וְאִז נַעֲשֶׂה יַחֲוֵד בֵּין חֲמָה לְלִבְנָה,
שֶׁהַשִּׁמְשׁ מְאִיר לְלִבְנָה, וְנַעֲשֶׂה יַחֲוֵד
בֵּין מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ.

"אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב" (תהלים שם) - זֶה בְּחִינַת
יָא"ו שְׁבִתוֹךְ אֶלְפִי, בְּחִינַת 'אֹהֶל',
בְּחִינַת 'אוֹר', שִׁמְשֵׁה מְאִיר לַיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כה, כז): "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב
אֹהֶלִים".

כִּי (בְּבֵא־בְתָרָא עה.): **"פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חֲמָה"**,
וְדָא נִקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה, בְּחִינַת 'כְּסֵא',
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים פט, לז):
"וְכִסְאוֹ כְּשִׁמְשׁ נִגְדִי", בְּחִינַת (יחזקאל א, כו):
"וּמַמְעַל לְרָקִיעַ דְּמוֹת כְּסֵא".

ל.
(לקוטי־מוהר"ן ח"א כב, בסוף)

וְה'נִקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה' - הִיא 'יְהוֹשֻׁעַ',
בְּחִינַת 'לִבְנָה', בְּחִינַת: "וְתַחַת
רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנְתַּת" - דָּא לְבַנְה'.

'צַעַר הַבוּשָׁה, גְּדוֹל מְאֹד יוֹתֵר מֵעֲנָשׁ
גִּיהֶנֶם. וְכָל יִסּוּרֵי עוֹלָם־הַזֶּה, יֵשׁ

וְה'יָא"ו שְׁבִתוֹךְ הָאֶלְפִי - הוּא ה'רָקִיעַ,
הוּא בְּחִינַת ה'אֹהֶל', כְּמוֹ שְׁכָתוּב

בָּהֶם 'צַעַר הַבוּשָׁה' - שְׁמֵתִבִּישׁ מִחֲבָרָיו עַל שֵׁישׁ לֹא יִסְוֶרֶין.

וְכֵן לְעֵתִיד-לָבוֹא, 'צַעַר הַבוּשָׁה' גָּדוֹל מְאֹד, וְאֶפְלוּ "כָּל צַדִּיק נִכְוָה מִחֲפָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, אוֹי לְאוֹתָהּ בּוּשָׁה, אוֹי לְאוֹתָהּ כְּלָמָה", כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַז"ל (בְּבֹא־בְתָרָא ע"ה), וְאִמְרוּ שָׁם: "פְּנֵי מֹשֶׁה כַּפְּנֵי חֲמָה, פְּנֵי יְהוֹשֻׁעַ כַּפְּנֵי לִבְנָה, אוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוּשָׁה, אוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלָמָה" וְכוּ'.

מִכְּלִשְׁפֹן אֵיךְ יִתְבַּיֵּשׁוּ הַחוּטָאִים רַחֲמָנָא־לְצַלָן. וְאִם הוּא בְּמִדְרָגָה שְׂאִין צָרִיךְ לְהִתְבַּיֵּשׁ מִשׁוּם אָדָם, יֵשׁ לְהִתְבַּיֵּשׁ מֵהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וְכוּ'.

לא.

(לקוטי־מוהר"ן ח"ב ה, טו)

'מִחָא', הוּא בְּחִינַת 'שְׁמֵשָׁא', בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת (בְּבֹא־בְתָרָא ע"ה): "פְּנֵי מֹשֶׁה כַּפְּנֵי חֲמָה" - כִּי "מֹשֶׁה הוּא הַדַּעַת" (זֵהר פְּקוּדֵי רַכָּא).

"כַּאֲשֶׁר דָּבַר ה' בְּיַד מֹשֶׁה" (בַּמִּדְבָּר כז, כג)

לב.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א כב, א"ב)

יֵשׁ 'חֹתָם', וְיֵשׁ 'חֹתָם בְּתוֹךְ חֹתָם'. - 'חֹתָם' הוּא: כִּי יֵשׁ 'מוֹכִיחֵי־הַדּוֹר', בְּחִינּוֹת 'רַגְלִין', עַל־שֵׁם שְׁהֵם "לְמוֹדֵי ה'" (יִשְׁעִיָה נד, יג), שְׁלוֹמְדִין כַּבֵּיכּוֹל אֶת הַשֵּׁם, שְׁנוֹתְנִין לֹא עֲצוֹת, וְ'הוֹלְכִים' בְּשְׁלִיחוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחֵם וּלְהַחְזִירֵם לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

וְיֵשׁ 'חֹתָם' שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִזֶּה ה'חֹתָם': הֵינּוּ בְּחִינּוֹת 'יָדִים' הַמְּקַבְּלִים 'מוֹסֵר' מֵאֵלּוֹ ה'מוֹכִיחִים', בְּחִינּוֹת (אִיּוֹב לז, ז): "בְּיַד כָּל אָדָם יִחַתּוּם". וְה'יָדִים' זֶה בְּחִינַת

'אֱמוּנָה', שְׁנֵתִקְבֵּל בָּהּ ה'מוֹסֵר', בְּבְחִינַת (בַּמִּדְבָּר כז, כג): "כַּאֲשֶׁר דָּבַר ה' בְּיַד מֹשֶׁה", בְּחִינַת (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה".

לג.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א נו, ט)

ה'יָדִים' הֵן בְּבְחִינַת 'שְׁמַיִם', וְשֵׁם כָּל ה'דְּבוּרִים', בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, פט): "לְעוֹלָם ה' דְּבַרְךָ נִצָּב בַּשְּׁמַיִם" - נִמְצָא, שְׁמֵקַבְּלִין הַדְּבוּרִים מֵהַיָּדִים. - וְזֶה בְּחִינַת: "כַּאֲשֶׁר דָּבַר ה' בְּיַד", הַנֶּאֱמָר בְּמֹשֶׁה (בַּמִּדְבָּר כז, כג) וּבְשָׂאֵר נְבִיאִים. כִּי שֵׁם כָּל הַדְּבוּרִים, וּמִשָּׁם מְקַבְּלִין אוֹתָם (עֵין בְּפָנִים).

"אֶת הַנֶּבֶשׁ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּנֶקֶד וְכוּ'. עַל־תָּ תָּמִיד וְכוּ'" (בַּמִּדְבָּר כח, ד"ד) - עֲנִינִי 'קָרַפְן תָּמִיד'

לד.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א כח, פל הַתּוֹרָה)

הַמְּתַנַּגְדִּים וְהַמְּבַזִּים וְהַמְּחַרְפִּים יִרְאִי־הַשֵּׁם, זֶה מִחֲמַת שְׁמֵקַבְּלִים תּוֹרָה מ'תְּלַמִּידֵי־חֲכָמִים שְׂדִין יְהוּדָאִין'.

כִּי 'תְּלַמִּידֵי־חֲכָמִים שְׂדִין יְהוּדָאִין', מְקַבְּלִים תּוֹרָתָם מֵה'שְׂדִין' שֵׁישׁ לָהֶם תּוֹרָה נְפוּלָה מ'אֲלָפִין נְפוּלִין'. וּבְאֲלָפִין אֵלּוּ כְּתִיב בְּשִׁלְמָה: "וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשָּׁל וַיְהִי שִׁירוֹ חֲמֹשֶׁה וְאֶלֶף" (מְלָכִים־א ה, יב).

כִּי 'שְׁלֹמָה' זָכָה לָהֶם בְּקִדְשָׁה. אֲבָל הֵם מְקַבְּלִין מֵהֶם דְּרוֹךְ הַקְּלָפוֹת וְכוּ'. וְצָרִיכִין לְהִתְרַחֵק מֵאֵד מְלִשְׁמַע מֵהֶם תּוֹרָה וְכוּ'.

וְעֵצָה וְתַקּוּן לָזֶה: הִיא בְּחִינַת 'תּוֹלְעַ', בְּחִינַת 'אֱמוּנָה' וְכוּ', וְהוּא בְּחִינַת 'אֲבָרְהָם', בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֱמוּנָה'. כִּי עַל־יְדֵי 'אֱמוּנָה' בְּחִינַת 'יָמִין' - מִתְגַּבֵּר עַל

אויביו וכו'. ובזה ה'חסד' מתקן אלו ה'אלפין הנפולים'.

ואי־אפשר לבוא ל'חסד', אלא על־ידי שיכניס תלמידי־חכמים צדיקים לתוך ביתו. כי "המכניס אזרחים לתלמידי־חכמים אמתיים לתוך ביתו, פאלו הקריב תמידיו", כמאמר חז"ל (ברכות י: על מלכים ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו 'תמיד'" וכו'.

ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש אותם, זוכה לחסד הנ"ל, כמאמר (כתבות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו, פאלו מונע מפנו חסד".

ובשביל זה היה התמיד 'פבש' - כי מפנו נתתקנו ה'אלפין', בבחינת (ירמיה יא, יט): "ואני ככבש אלוף".

וזוה בחינת 'פבש' - "שכבוש תחת יד רבו ומשמש אותם".

וזוה 'תמ"ד' - גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים: אל"ף] - שהוא תקון ה'אלפין'.

ושמענו מפיו הקדוש: "שזאת התורה, מרמז בה כל הפונות של 'פרשת התמיד' שאומרים בבקר", ובאר לנו קצת.

ועין בפונות, ותראה ותבין: שכל הפונות של 'פרשת התמיד', מבארים בתורה הזאת.

כי מבאר שם: ש'תמיד' מכניע 'קלפות' דעשיה' וכו', שהם בחינת 'עבודה־זרה' וכו'. ו'עולת' גימטריא שם אב"ג ית"ץ וכו', שהוא ב'חסד' וכו', בסוד: "וישכם אברהם בבקר" (בראשית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

והוא סוד (ישעיה מא, יד): "אל תיראי תולעת" וכו'. ויש פנגדו בקלפה

'תול'ע', אשר מכלה ואוכל הכל וכו'. ועל־פן צוה השם־יתברך ברחמי: להקריב 'עול'ת תמיד' - להתגבר 'עול'ת תמיד' שבקדשה, שהוא בחינת 'תולעת יעקב', על ה'תול'ע שבקלפה' וכו'.

ודע: כי כל 'קרבן עולה', היא בבחינת 'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד' פנגדה, כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט וימשל ה'תולעת הטמא', ו'תול'ע' יחזר ל'עול'ת'. וזה שכתוב (במדבר כח, ו): "עולת תמיד", כי 'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין שלוקחת 'לאה' וכו'.

כל־זה מבאר ב'פרי־עץ־חיים', שער הקרבנות פרק ד', עין־שם היטב, ותדקדק ותראה: שכל־זה מבאר בהתורה הנ"ל.

כי מבאר שם: שהמתנגדים המחרפין יראי־השם, זה נמשך מה'אלפין הנפולים, שאלו ה'אלפין בקדשה' הם בחינת 'לאה', ואצלם נעשה מזה בחינת (ישעיה ג, יג): "המעט מכם הלאות אנשים, כי תלאו גם אלקים", פאלו לואה הקדוש־ברוך־הוא מלעזר וכו'. כי מ'לא"ה' נעשה אצלם בחינת 'לוא"ה', כי הם יונקים מהדינים הקשים שב'לאה', שמשם אחיזת הקלפות הקשות, שהם בחינת עבודה־זרה הנ"ל.

וזוה מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים ב'כפירות', בחינת 'עבודה־זרה'. והתקון: "אנכי תולעת ולא איש" וכו' (תהלים כב, ז), הינו בחינת 'תולע דקדשה', שמכניע 'תולע דקלפה'.

וזוה שמובא לעיל בהתורה הנ"ל: שהוא בחינת 'אברהם'. כי כן מבאר שם

בפונות: ש'תול"ע דקדשה, בחינת עול"ת תמד', הוא בחינת חסד, בחינת אברהם, בחינת חסד שבגבורה.

זזה שמוכא בהתורה הנ"ל שהוא בחינת: "בגברות ישע ימינו" (שם כ, ז), הינו בחינת חסד שבגבורה.

זזה שמוכא שם: שעקר התקון: על-ידי שיכנים אורחים תלמידי-חכמים בתוך ביתו, שנחשב כאלו הקריב תמידיו, פי תמ"ד בגימטריא ד' אלפין. פי עקר התקון: על-ידי בחינת קרבן תמד', שעולה ד' אלפין, שעל-ידי-זזה נתתקנין האלפין הנ"ל, וזוכין לבחינת תול"ע דקדשה, שהוא בחינת עול"ת תמיד', בחינת חסד לאברהם" (מ"כה ז, כ).

עין בהתורה הנ"ל ובפונות היטב, ותבין איה נכללו כל הפונות של פרשת התמיד בהתורה הנ"ל. עין היטב ותבין פלאות.

לה.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א לה, ח)

כשאדם עוסק במשא-ומתן באמונה, זהו בחינת הקרבת הקרבן תמיד, והקטרת הקטרת.

לו.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א מד)

על-ידי מהאת-פנים בתפלה - יש פח בידינו לטהר אור ארץ העמים, ולגרש אור הטמא. ואז נטהר אור המקום שאיש הישראלי מתפלל, ושואב אור הקדוש כמו בארץ-ישראל.

זזה פרוש (ברכות כו): "תפלות כנגד תמידין תקנום". 'תמיד' - זה בחינות 'ארץ-

ישראל', כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיה בזה", הינו: צריך לראות שיתפלל תפלתו באוירא דארץ-ישראל, הינו: תקון מחשבות-זרות שבתפלה, שהם בחינות תפלות כנגד'.

ועל-ידי 'מחאת-כף' - אזי הוא דר באוירא דארץ-ישראל, ו"יש לו אלוקי" (כתובת קיי), ונתבטל מחשבות עכו"ם. ו'תפלה' - היא בחינת אמונה, כמו שכתוב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש", ותרגומו: "פרישן בצלו". ונגד אמונה' - הם הפירות מחשבות עכו"ם. ו'תקנום': על-ידי תמידיו, על-ידי 'ארץ-ישראל', על-ידי 'מחאת כף'.

פרוש אחר: "תפלות כנגד תמידין" - שעל-ידי ה'תפלה', נתגלה 'סודות-התורה', הנקראים 'כבשונו של עולם', 'כבשי דרחמנא', כמו שכתוב (משלי כז, כו): "וכבשים ללבושך". (כמו שדרשו רז"ל על פסוק זה בחגיגה יג: "דברים שהם כבשונו של עולם" וכו'). ו'תמידין' הם 'כבשים', כמו שכתוב (במדבר כח, ד): "את הכבש אחד תעשה בבקר" וכו'.

פרוש אחר: "תפלות כנגד" - הינו: ה'מחשבות-זרות' שהם 'כנגד', שהם מבלבלין תפלתו. ונקראים 'מבול', שהם 'מבלבלין' את תפלתו.

ותקונו: שיתן צדקה לארץ-ישראל. ועל-ידי-זזה הוא נכלל בארץ-ישראל, אשר עליה נאמר (בזבחים קיג. על הפסוק ביחזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם". ועל-ידי-זזה נצול מ'מחשבות-זרות'.

זזה: "תמידין תקנום". 'תקנום' - על-ידי 'ארץ-ישראל', שנאמר בזה (דברים יא

(יב): "אֶרֶץ אֲשֶׁר וְכוּ' תָּמִיד עֵינֵי ה' אֹלְקֶיךָ בָּהּ".

גם: "אֹיֶרָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְחַפִּים" (בבא-בתרא קנח:), וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְדַּבְּרָה מַחוּז, הֵינּוּ מְחַשְׁבֵּתוֹ'.

לז.

(לקוטי־מוהר"ן ח"ב ז, יא)

בְּזִמְנָן שְׁבִית־הַמְּקֻדָּשׁ, הָיָה קַיָּם, הֵינּוּ נְקִיִּים מֵעֲוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ישעיה א, כא): "צָדֵק יִלְוֶיךָ בָּהּ", וּפִרְשׁ רַש"י: "כִּי תָּמִיד שָׁל שָׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שָׁל לֵילָה, וְתָמִיד שָׁל בֵּין הָעֲרִבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שָׁל יוֹם" (תנחומא פנחס יג).

כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, לְפִי גְדֹל רוּחַנְיֹתָם וְדַקּוּתָם, אֵין יְכוּלִין לְשָׂא עֲלֵיהֶם הַמְּשָׂא שָׁל עוֹזֵן אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד, עַל־כֵּן אָנוּ צָרִיכִין ה'בֵּית־הַמְּקֻדָּשׁ' שִׁיכַפֵּר עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם, וּמַעַת שְׁחָרַב בֵּית־מְקֻדָּשֵׁנוּ, אֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקּוֹת עֲצֻמְנוּ מִן הָעֲוֹנוֹת, כִּי אֵין מִי שִׁיכַפֵּר בְּעֵדְנוּ.

[ועין עוד בלקוטי־הלכות, תולעים ג - תפנות של קרבן־תמיד 'עולת־תולע', על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב יב 'ואיה השעה לעולה'].

וְעֵשִׂירִית הָאִיפָה סֵלֶת לְמִנְחָה, בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת הֵינִין (במדבר כה, ה)

לח.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א מט, ז)

עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת מְלָכוֹת־דְּקֻדְשָׁה, יִתְבַטֵּל מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אֲחָרָא, אֲבָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבוּקִים בָּהּ, יִקְבְּלוּ חֵיוֹתָם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בַּזְּהַר (בראשית דף נא. על הפסוק דְּבָרִים ד, ד): "וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בָּהּ אֹלְקֵיכֶם", שְׁהוּא בְּחֵינַת 'תְּכַלֵּת', 'דְּאֲכִלֵי כֹלָא וְשִׁצִּי

כֹּלָא" - אֶף־עַל־פִּי־כּוֹן: "חַיִּים כֹּלְכֶם הַיּוֹם", כִּי עַקֵּר הַחַיּוֹת בָּא מִשָּׁם, בְּבַחֲיִנַת: "דָּוֶד מְלֻךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיָּם" (ראש־הַשָּׁנָה כה.). - וְזֶה בְּחֵינַת 'כֹּלָה', בְּחֵינַת 'תְּכַלֵּת' וְכוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ (במדבר כה, ה): "וְעֵשִׂירִית הָאִיפָה סֵלֶת לְמִנְחָה" וְכוּ'. כִּי עַקֵּר כַּח ה'כֹּלָה', הֵינּוּ כַּח בְּחֵינַת 'תְּכַלֵּת', הִיא מְקַבֵּלַת בְּבַחֲיִנַת: "אִמָּא אוֹזֶפֶת מְאֵנָהָ לְבָרְתָּהּ" (תקדמת הזוהר ב.). כִּי 'בֵּינָהּ, דִּינִין מְתַעֲרִין מִנָּה" (זהר ויחי רכ: ויקרא י: אַחֲרֵי סה), וְהִיא שְׂרָשׁוֹן, שְׁעַל יְדָה נִמְתַּקֵּין וְכוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעֵשִׂירִית הָאִיפָה". "אִיפָה" - 'אִי־פָה', "מְלָכוֹת פָּה" (פְּתַח אֲלִיָּהוּ), בְּחֵינַת "כְּבֹד אֹלְקִים" (משלי כה, ב), "מְלֻךְ הַכְּבוֹד" (תהלים כד.). "כְּבֹד אִיֵּהִי סְלִיקִית, מְלָאכְיָא שְׂאֵלִין בְּגִינָה: 'אִי־פָה', אִיָּה מְקוּם כְּבוֹדוֹ" (זהר בראשית כד; תפנות־זהר כד: ועוד). "וְעֵשִׂירִית" - זֶה בְּחֵינַת יו"ד, בְּחֵינַת 'קְדֻשָּׁה'.

הֵינּוּ: כְּשֶׁרוֹצִין לְהַמְשִׁיךְ 'קְדֻשָּׁה' לְתוֹךְ 'מְלָכוֹת', כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ בְּבַחֲיִנַת 'אִי־פָה'. "סֵלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן" - צָרִיךְ לְחַבֵּר שְׁנֵי בְּתִים לְהֵיוֹת אֶחָד. 'בֵּיתָא עַלְאָה' נִקְרָא "סֵלֶת לְמִנְחָה". 'מִנְחָה' - זֶה בְּחֵינַת 'דִּינִים', בְּחֵינַת (בְּרָכוֹת כו:): "יִצְחָק תִּקַּן תְּפִלַּת מִנְחָה".

"סֵלֶת" - לְשׁוֹן (תהלים קיט, קיח): "סְלִית כֹּל שׁוּגִים מַחְקִיךָ", שְׁבֵיתָא עַלְאָה מְמַתִּיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים. וְצָרִיךְ 'שִׁיבְלֵל' 'בֵּיתָא עַלְאָה', עִם 'בֵּיתָא תְּתָאָה' הַנִּקְרָא 'שֶׁמֶן', בְּחֵינַת 'מְלָכוֹת דָּוֶד', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שם מה, ח): "עַל כֵּן מְשַׁחָה אֹלְקִים אֹלְקֵיךָ שֶׁמֶן שֶׁשֶׁוֹן".

וְעַל-יְדֵי-זֶה: "רְבִיעַת הַהֵי"ן, נַעֲשֶׂה מִ'דַּלְתֵיךָ, 'הַהֵי"ן" (עין בפנים התורה).

וְכֵן שְׁנוֹתַיִן מְעוֹת (בַּחֲתָנָה) כְּשֶׁקוֹרְאִין "שֶׁבֶת" וְכוּ' - לְהוֹרוֹת וְתַרְנוֹת גְּדוֹל בָּזָה שְׁמַחְלֵקִין מְעוֹת, לְהוֹרוֹת: שֶׁהַ'פֶּלֶה' הִיא בְּחִינַת ה'א', שְׁמֹדֶל"ת נַעֲשִׂית ה'א, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בָּא עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל, בְּבַחֲינֹת (שֶׁבֶת לֵב: עַל מִלְאֲכֵי ג. י): "וְהִרְקַתִּי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלֵי דֵי", "עַד שֶׁיִּבְלוּ שִׁפְתוֹתֵיכֶם" וְכוּ'. שְׁמַחְלֵקִין הַמְעוֹת, מוֹרָה שֶׁהִגִּיעוּ לְזֹאת הַבְּרָכָה, עַד שֶׁהַמְעוֹת אֵין חָשׁוּב אֶצְלָם.

וְזֶה פֶּרוּשׁ: "וְעֲשִׂירִית הָאֵיפָה". עֲשִׂירִית, שֶׁהוּא בְּבַחֲינַת 'אֵי-פָה', הֵינּוּ שֶׁבְּלוּ פִיהֶם מִלּוֹמַר דֵּי, שֶׁיֵּשׁ לָהֶם כָּל-כָּף עֲשִׂירוֹת. וְזֶה מַחֲמַת שֶׁנַּעֲשֶׂה מְרַבֵּיעֵי"ת הַהֵי"ן, מִדַּלְתֵּי"ת ה' כַּנֶּ"ל.

"אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לֵה" (בַּמִּדְבָּר כח, ח)

ל.ט

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א טו, ה)

"הַקְדוֹשׁ-שֶׁבְרוּךְ-הוּא מֵתְאַוֶּה לְתַפְלָתְךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל" (חולין ד:), וְכַשִּׁי-יִשְׂרָאֵל מֵתַפְלֵלִין לְפָנָיו וּמִמְלֵאִין תְּאוּתוֹ, אֲזִי נַעֲשֶׂה כְּבִיכּוֹל בְּבַחֲינַת 'אִשָּׁה', שֶׁהוּא מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מֵעַמּוּנו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כח, ח): "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לֵה" - עַל-יְדֵי הַרֵיחַ נִיחֹחַ' שְׁמַקְבֵּל, נַעֲשֶׂה בְּבַחֲינַת 'אִשָּׁה'.

מ.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א מא)

עַל-יְדֵי רְקוּדֵיךָ - שְׁשׂוֹתָה יֵין הַמְשַׁמַּח, וְנִמְשָׁכִין לְמִטָּה בְּתוֹךְ הַרְגְלֵיךָ,

הֵינּוּ שְׁמֹרְקָד, בָּזָה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים מִשָּׂם, וְזֹאת הַתְּלַהֲבוֹת שֶׁל הַרְקוּד, וְהוּא: "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לֵה" (בַּמִּדְבָּר כח, ח). אֲבָל מִי שְׁמֹרְקָד בְּהַתְּלַהֲבוֹת הַיָּצוֹר, זֶה נִקְרָא חָטָא שֶׁל נָדָב וְאַבְיָהוּא, שֶׁכָּתוּב בָּהֶם (וַיִּקְרָא י. א): "וַיִּקְרִיבוּ אִשׁ זָרָה".

מ.א.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א עג)

מִי שְׁמַקְבֵּל תַּעֲנוּג מֵאַחַר, נִקְרָא 'נוֹקְבָא', רוֹצֵה-לּוֹמַר לְגִבְהָ. וְנִמְצָא: כְּשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מִיִּשְׂרָאֵל מֵתַפְלָתוֹ, כְּבִיכּוֹל נַעֲשֶׂה 'נוֹקְבָא' לְגַבֵּי יִשְׂרָאֵל.

וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כח, ח): "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לֵה". כִּי עַל-יְדֵי רֵיחַ הַנִּיחֹחַ' שְׁמַקְבֵּל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵתַפְלֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נַעֲשֶׂה בְּסוּד 'אִשָּׁה' וְכוּ'.

מ.ב.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן מ)

הוּא דָּבָר רְחוּק עַל-פִּי חֲקִירָה, שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא בְּרִיָּה שְׁפֵלָה יִהְיֶה לוֹ פֶּחַ לַעֲשׂוֹת רָשָׁם לְמַעַלָּה. אוֹ בַּהֲמָה שְׁפֵלָה יִהְיֶה מְקַרִּיבִין אוֹתָהּ לְקַרְבָּן, שֶׁתַּעַלָּה לְרֵיחַ נִיחֹחַ' לְנַחַת רוּחַ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שֶׁאָמַר וְנַעֲשֶׂה רְצוֹנּוֹ. וְאֵיךְ שֶׁיֵּךְ רְצוֹן אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ!?

אֲבָל בְּאֵמַת הַרְאָה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְהַפְדֵּךְ מִדַּעְתָּם, כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשָּׂרָה שְׁכִינָתוֹ לְמִטָּה בְּמִשְׁכַּן וּבְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְהַבְּהֵמָה עֹלְתָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ' וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת (פְּסָחִים ג. בְּבֹא-בְתָרָא י): "עַלְיוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעַלָּה", בְּחִינַת 'גִּלְגַּל הַחֲזוּר'.

"וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא-טו)

ועל-כֵּן פָּרַשְׁתָּ "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" - סגֵלָה לְבָנִים.

מג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א קנא)

סגֵלָה לְזֶרַע שֶׁל קִימָא - שִׁיאֲמְרוּ שְׁנֵיהֶם, הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, קִדְּם הַזְּוִיג: פָּרַשְׁתָּ "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא-טו).

וְכֵן פָּשְׁתֵּינֹק חוֹלָה חֲסִינְשְׁלוֹם - יֵאמְרוּ אִזְ גַּם-כֵּן הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה פָּרַשְׁתָּ "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם".

כִּי "מֵאֲרֵת" (בְּרֵאשִׁית א, יד) הָסֵר וְאִ"ו" (הַקְּדָמַת הַזֶּהָר א: וְעוֹד), שֶׁהוּא הַחֵיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר. וְכֵן "פִּלְת מִשָּׁה" (במדבר ז, א) הָסֵר וְאִ"ו גַּם-כֵּן" (זֶהָר וַיְחִי רְלוֹ: וַיִּקְרָא ד: וְעוֹד).

וְכַל-זֶה הוּא סוּד פְּגִימַת הַלְּבָנָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת: "מֵאֲרֵת הָסֵר וְאִ"ו, שֶׁהוּא אֲסַפְרָה לְרִבְיֵי חֲסִינְשְׁלוֹם" (זֶהָר בְּרֵאשִׁית יט:). כִּי הֵיאִ"ו הוּא הַחֵיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר, וְעַל-כֵּן 'הַסְרוֹן הוּא' וְ"מֵרִמְזוֹ עַל 'הַסְרוֹן הַחֵיּוֹת', וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ מֵיַתֵּת הַבָּנִים קַטְנִים חֲסִינְשְׁלוֹם.

וּבְרָאשֵׁי-חֲדָשׁ מֵתַחֲלָת לְהַתְּמַלְּאוֹת וּלְהַתְּקַן כִּידוּעַ, כִּי אִזְ הִגִּיעָה לְתַכְלִית הַפְּגָם וְהַחֲסָרוֹן, וְאִזִּי תִכַף מֵתַחֲלִיל הַתְּקוּן וְהַמְּלִוּי.

וְזֶהוּ: "פִּלְת" - רֵאשִׁי-תְבוּת: "פִּפְרָה לְכָל ת'וֹלְדוֹתֶם" (מוֹסֵף לְרֵאשִׁי-חֲדָשׁ) - שֶׁבְּרָאשֵׁי-חֲדָשׁ נִתְתַקַּן וְנִמְתַּק בְּחִינַת "פִּלְת מִשָּׁה", שֶׁהוּא בְּחִינַת הַלְּבָנָה, כִּי אִזִּי מֵתַחֲלָת לְהַתְּמַלְּאוֹת כִּי-ל. וְאִזִּי נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת "פִּלְת מִשָּׁה", "פִּפְרָה לְכָל ת'וֹלְדוֹתֶם" - שֶׁנִּמְשָׁךְ כִּפְרָה וְסִלִּיחָה וְהִמְתַּקָּה עַל כָּל תּוֹלְדוֹתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים.

וּבָיּוֹם הַבְּכוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה' בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם, מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם, כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" (במדבר כח, כו)

מד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, בסוף)

"וּבָיּוֹם הַבְּכוּרִים" (במדבר כח, כו) - זֶה בְּחִינַת 'מְלָכוֹת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים פט, כח): "אֵף אֲנִי בְּכוֹר' אֲתַנְהוּ עֲלִיּוֹן לְמַלְכֵי אֶרֶץ".

"בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'" - זֶה בְּחִינַת 'תּוֹרָה חֲדָשָׁה', 'תּוֹרַת הַשֵּׁם', שֶׁנִּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת.

"בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם" - זֶה בְּחִינַת הַדְּעַת, בְּחִינַת 'מֶן', בְּחִינַת 'מִקּוֹה שֶׁל שְׁבוּעוֹת', 'מִקּוֹה שֶׁל שְׁעַר הַנּוֹר'. וְעַל-כֵּן נִקְרָא שְׁבוּעוֹת: 'עֲצָרַת', מְלִשׁוֹן 'מְלָכוֹת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹאֵל-א ט, יז): "זֶה יַעֲצֹר בְּעַמִּי".

"מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם" - זֶה בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ', בְּחִינַת 'רוּחַ הַדּוּפֵק'. הֵינּוּ: שֶׁצָּרִיכִין לְקַרֹּת אֶת הַקֹּדֶשׁ, בְּחִינַת 'רוּחַ הַדּוּפֵק' - כְּדֵי לְהַנְצִל מִזְהַמַּת הַנְּחָשׁ, ל"ט מְלָאכּוֹת, עֲצָבוֹת רוּחַ.

"כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - לְבַטֵּל זְהַמַּת הַנְּחָשׁ, ל"ט מְלָאכּוֹת, עֲצָבוֹן יָדַיִם, כְּמָה שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ה, כט): "זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִעֲצָבוֹן יָדֵינוּ".

מה.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א סז, זבסוף)

כְּשָׁבָא כְּבוֹד חֲדָשׁ אֶל הָאָדָם וּמְלַבֵּשׁ
בְּתוֹכוֹ נֶפֶשׁ דְּקַדְשָׁה, צָרִיךְ לְרֹאוֹת
לְהוֹלִיד אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּנֶקֶל בְּלִי קִשּׁוּי הוֹלָדָה
וְכוּ'. וְאַחֲרֵיכֵן בְּשִׁנּוּלָה הַנֶּפֶשׁ, צָרִיךְ לְגַדֵּל
אֶת הַנֶּפֶשׁ.

וְזָה בְּחִינַת (בַּמְדָּבָר כח, כו): "וּבִיּוֹם הַבְּבוּרִים"
- בְּחִינַת 'הַלְדָת הַנֶּפֶשׁ' בְּלִי קִשּׁוּי
לִילְדָה, בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ד, לא): "צָרָה כְּמִבְּרִיָּה",
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשּׁוּי לִילְדָה', וְגַם הוּא בְּחִינַת
'גְּדוּל הַנֶּפֶשׁ', בְּחִינַת (זְכַרְיָה יב, ז): "כְּהַמִּיר עַל
הַבְּכוֹר", שֶׁהוּא 'צַעַר הַגְּדוּל'.

"מְקַרָּא קֹדֶשׁ" - זֶה בְּחִינַת: שֶׁהַכְּבוֹד'
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קֹדֶשׁ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי", קוֹרָא אֶת
הַרְגְּלֵיךְ, בְּבְחִינַת (ישַׁעְיָה מא, ב): "צֹדֵק
יִקְרָאֵהוּ לְרֵגְלוֹ" (עֵינן בְּפָנִים).

מו.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, בסוף)

"וּבִיּוֹם הַבְּבוּרִים" (בַּמְדָּבָר כח, כו) - זֶה בְּחִינַת
'הַתְּחַלָּה', בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ד, לא):
"צָרָה כְּמִבְּרִיָּה". וְאִיזְהוּ 'הַתְּחַלָּה':
'בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לָהּ" - הִינְנוּ:
כְּשִׁמְתַחֲלִין מַחֲדָשׁ לַתָּן צֹדֵקָה.

וְזָה בְּחִינַת: "מִנְחָה חֲדָשָׁה" - בְּחִינַת
'צֹדֵקָה חֲדָשָׁה', בְּחִינַת 'הַתְּחַלָּת'
הַצֹּדֵקָה'. כִּי 'מִנְחָה' בְּחִינַת 'צֹדֵקָה', כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (מְלָאכִי ג, ג): "מִגִּישֵׁי מִנְחָה בַצֹּדֵקָה".

וְעַל־יְדֵי הַצֹּדֵקָה, נִתְתַקַּן בְּחִינַת 'זִקְנוֹ'.
וְזָהוּ: "בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם" - זֶה בְּחִינַת
'זִקְנוֹ', כִּי "בְּסִינֵי גִדְמָה לָהֶם כְּזִקְנוֹ" (מְכִילְתָּא
יְתרו), כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת "מִנְחָה חֲדָשָׁה"

'הַתְּחַלָּת הַצֹּדֵקָה', נִתְתַקַּן בְּחִינַת 'זִקְנוֹ',
בְּחִינַת 'שְׁבוּעוֹת'. וְאִזִּי נִתְבַטַּל יְנִיקָתוֹ שֶׁל
'מִצַּח הַנְּחָשׁ' שִׁיּוּנֵק מִ'זִּקְנֵי־הַדּוֹר' שְׂאִינָם
כְּתַקּוּנוֹ, וְנִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב
שֶׁמְגַלָּה אֶת הַרְצוֹן.

וְזָהוּ: "מְקַרָּא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לָכֶם" - הִינְנוּ:
קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב שֶׁהוּא
'הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן', שֶׁהוּא נִשְׁמַע עִתָּה עַל־יְדֵי
הַצֹּדֵקָה, שֶׁמְכַנִּיעַ אֶת מִצַּח הַנְּחָשׁ חֲכַמַת
הַטָּבַע.

וְאִזִּי: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - כִּי
עַל־יְדֵי 'הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן' נַעֲשֶׂה
'יְרֵאָה', וְעַל־יְדֵי 'יְרֵאָה' נִשְׁפָּע 'חֶסֶד'. וְאִזִּי
אֵינן צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה, כִּי נִתְקַיַּם
הָעוֹלָם בְּחֶסֶדוֹ, וְאִזִּי (ישַׁעְיָה סא, הו): "וְעֹמְדוֹ
זָרִים וְרַעוּ צֹאנֵכֶם וְכוּ', וְאַתֶּם כְּהַנִּי ה'
תִּקְרָאוּ".

וְזָהוּ: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - כִּי
אֵינן צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה
וְשׁוּם עֵסֶק".

"יוֹם תְּרוּעָה יְהִיָּה לָכֶם" (בַּמְדָּבָר כט, א)
- עֲנִינֵי 'תְּרוּעָה' -

מז.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א י, ה)

"בְּתְרוּעָה, דְּאִיהוּ רוּחָא, אֲתַעֲבִיר אֶל
אַחֲרֵי" (תַּקּוּנֵי־זֶהַר מ.ח.) - 'צִדִּיק'
הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמְדָּבָר כז, יח):
"אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ". וְעַל־יְדֵי נִכְנַע רוּחַ
גְּבוּהָ [גְּאוּהָ], "אֶל אַחֲרֵי" (שְׁמוֹת לד, יד),
'כְּפִירוֹת'. וְזֶה לְשׁוֹן 'תְּרוּעָה', לְשׁוֹן (תְּהִלִּים ב,
ט): "תְּרַעַם בְּשִׁבְט בְּרוּזֶל" (זֶהַר פְּנִיחַס רלא:), כִּי
הוּא מְשַׁבֵּר רוּחַ גְּבוּהָ, 'אֶל אַחֲרֵי', 'כְּפִירוֹת'.

בְּבַחֲיִנַת (בַּמִּדְבָּר כג, כא): "ה' אֶלְקֵינוּ עִמּוֹ
וְתִרְוַעַת מִלְכָּד בּוֹ", וְתִרְגּוֹמוֹ: "וּשְׂכִינַת
מִלְכֵיהוֹן בְּהוֹן", הִינּוּ: 'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה',
בְּחִינַת נְבוֹאָה'.

"וְחִגְתָּם חֹג לַה' שִׁבְעַת יָמִים" (בַּמִּדְבָּר כט, יב)

נג.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ד, יב)

'שְׁלֹש־רִגְלִים' הוּא בְּחִינַת רְפוּאָה'. כִּי
עַל-יְדֵי רִגְלֵי וְיוֹם-טוֹב
שֶׁהוּא 'הַתְּגָלוֹת-הַרְצוֹן' - עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה
בְּחִינַת 'הַדְּחַת וְכַפּוּס הַדְּמִים', כִּי שִׁיּוּכְלוּ
הַדְּמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם כַּסֹּדֵר.

וְזֶה בְּחִינַת רִגְלֵי בְּחִינַת (מְלָכִים-א, ט): "עֵין
רוּגְלֵי", "עֵין כּוֹבֵס", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
שָׁם.

וְאֵזִי יְכוּלִים הַדְּמִים לְסַבֵּב כַּסֹּדֵר, וְנִתְרַפָּא
בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבִיל זֶה נִקְרָא הַרְגְּלֵי (בַּמִּדְבָּר כט, יב):
"חֹג" - לְשׁוֹן 'סְבוּבָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(ישעיה מ, כב): "הַיֹּשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ" - 'עַל
סְבוּבַת הָאָרֶץ' - כִּי עַל-יְדֵי הַדְּחַת וְכַפּוּס
הַדְּמִים, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְסַבְּבִים כַּסֹּדֵר.

"אֱלֹהֵי תַעֲשׂוּ לַה' בְּמוֹעֲדֵיהֶם" (בַּמִּדְבָּר כט, לט)

נד.

(סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, הַמִּתְקַת-דִּין ח"ב ד)

פְּרִשְׁיֹת הַמוֹעֲדִים הַכְּתוּבִים בְּפִרְשַׁת
פְּנֵחַס - מְסַגְּלִים
בְּקִרְיָתָם לְבַטֵּל דִּינֵיהֶם, וּמְסַגְּלִים לְזִכּוֹת
בְּדִינֵי עַבּוּרֵם.

שָׁאָר עֲנִינֵי הַמוֹעֲדִים וְשְׁלֹש־רִגְלִים
- נִמְצְאִים בְּכָל מוֹעֵד בְּמוֹעֵדוֹ

מח.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כב, ה)

'תְּרוּעָה' - בְּחִינַת (שְׂמוּאֵל-ב, ה, ב): "וְאֵתָה
תִּרְעֶה אֶת עַמִּי", שֶׁהֵם הָרְוּעִים
דְּקִדְשָׁה' - שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב לָהֶם, כִּי-
אִם עַל-יְדֵי עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה', שֶׁהֵם בְּחִינַת
'קוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת 'קוֹל שׁוֹפָר'.

מט.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א לה, יא)

"אֲשֵׁרִי הָעַם יְדַעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנִיָּה
יְהִלְכוּן" (תְּהִלִּים פט, טז) - הוּא
בְּחִינַת 'הַעֲלָאת אַחַד-עֶשְׂרֵי סְמָמָנֵי הַקְּטָרֶת',
שֶׁבְּתוֹךְ הָעַבּוּרִים וְהָאֲרָצוֹת הַשׁוֹכְנִים סְבִיבוֹת
הַמְּשֻׁא-זִמְתָּן בְּאִמּוּנָה, שֶׁנִּתְחַבְּרִים אֵלָיו
הַנִּיצוּצוֹת.

וְזֶה: "יְדַעֵי תְרוּעָה". "יְדַעֵי" - לְשׁוֹן
'הִתְחַבְּרוּת'. "תְּרוּעָה" - מְלִשׁוֹן
'שְׂבִירָה', כִּי הַנִּיצוּצוֹת הֵם מ'שְׂבִירַת-
כִּלִּים'. "ה' בְּאוֹר פְּנִיָּה יְהִלְכוּן" - בְּחִינַת
'מְשֻׁא-זִמְתָּן וְכוּ'.

נו.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א ס, ט)

'תְּרוּעָה' - הוּא בְּחִינַת הַדְּבוּר, בְּחִינַת (מְשָׁלִי
י, כא): "שִׁפְתֵי צַדִּיק יִרְעוּ רַבִּים".

נא.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ה, יג)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת: "וּמֹשֶׁה הָיָה רַעֵה"
(שְׂמוֹת ג, א), בְּחִינַת 'תְּפִלִּין', הַפֶּךְ
'רַעֵה זִנּוֹת' (מְשָׁלִי כט, ג).

נב.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ח, יא)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת 'רוּחַ-נְבוּאָה',

לקוטי תפלות על התורה – פרשת פנחס

תפלות בענין: שיתן לנו השם יתברך רועה נאמן, מנהיג אמת, איש אשר רוח בו, שיש לו רוח-הקדש, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד – "ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה" – ולהנצל מ'מנהיגי שקר' | שיבנה בית-המקדש, ונזכה להקריב קרבן התמיד שיכפר עלינו (התפלה הזו גם מיוחד לימי 'בית-המצרים') | בענין הסגלה לזרע של קימא, לומר פרשת 'ובראשי חדשיכם'

[מן תפלה א עד תפלה ט – הוא בענין 'מנהיגי אמת']

"יפקד ה' וכו' איש על העדה וכו'. ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה וכו'. קח לך וכו' איש אשר רוח בו וכו'".
(במדבר כז, טז-יז)

בענין שיתן לנו השם יתברך רועה נאמן, מנהיג אמת, איש אשר רוח בו, שיש לו רוח-הקדש, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד – "ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה" – ולהנצל מ'מנהיגי שקר'

הדברים בתורתך הקדושה תמיד, אשר היא חיינו וארץ ימינו.

על-כן חמל על עמך ישראל, ותגלה לנו צדיקך האמתיים, ותזכנו להמשיך מהם רוח-החיים. עד שיהיה לנו כח על ידי אנהותינו לבד שאנו מאנחים על מה שחסר לנו, שיהיה נשלם החסרון תכף, ותמלא כל משאלות לבנו לטובה.

וכל העונות והחטאים והפשעים שחטאנו לפניך, אשר על ידם סלקנו והרחקנו ה'רוח-החיים, ועל-ידם באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על כלם תמחול ותסלח ברחמיך הרבים, על-ידי צדיקי הדור האמתיים אשר רוח אלקים בקרבם, אשר על-ידם אתה מתרצה ומתפייס לישראל ברחמים, ועל-ידם אתה מכפר ומוחל לעונותינו בכל דור ודור, כמו שפיתוב: "ואיש חכם יכפרנה".

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א ח ⊗
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ח, ראינו מנורת זהב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, "אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת". שתעורר רחמיך וחסדיך הגדולים עלינו, ותזכנו ברחמיך הרבים, להאמין ולהתקרב לצדיקים אמתיים שבדורנו אשר בהם בחרת, להחיות את עמך בית-ישראל על ידם, כי מהם "תוצאות חיים", לנו ולכל ישראל.

ובכן עזרני ה', שנופה להמשיך מהם רוח-החיים למלאת כל מחסורנו, ותשמע קול אנהותינו תמיד, ויהיה לנו כח להמשיך על-ידי אנהותינו, רוח-החיים רוח טובה' מהצדיקי-אמת, להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן בגוף, הן בגש, הן בממון, בגשמי וברוחני, כלם יתמלאו ויושלמו לטובה, "כי עמך מקור חיים", ואתה משפיע רוח-החיים לכל חי ולכל דבר שבעולם, על-ידי צדיקיך האמתיים

☉ [ב] לקוטי־תפלות ח"א י ☉

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א י, זאלה המשפטים - המהארת בפי ורקודין)

וְתַעֲזְרֵנִי לְהִתְקַשֵּׁר בְּאֵמֶת, עִם ר'רוּח־
הַקֹּדֶשׁ שֶׁל 'צְדִיקֵי־אֱמֶת',
וְאִזְכֶּה לְשָׂאוֹב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לְבִי, אֶת
ר'רוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁל 'צְדִיקֵי־אֱמֶת', וְעַל־יְדֵי־זֶה
אִזְכֶּה לְיוֹשֵׁר־לֵבָב בְּאֵמֶת, שִׁיְהִיָּה לְבִי נִכּוֹן
עִם ה' תָּמִיד, בְּאֵמֶת וּבְאֱמוּנַת־שְׁלָמָה
וּבַעֲנֻת אֱמִתִּיּוֹת.

וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ ה'רוּח־
הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וּרְגְלֵי, עַד
שֶׁאִזְכֶּה לְתַקֵּן פָּנָם הַיְדִים וְהַרְגְלִים, לְגַלוֹת
וּלְהַאִיר הָאָרֶת הַיְדִים וְהַרְגְלִים, עַד
שִׁיתְעוֹרֵר לְבִי בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל
בְּאֵמֶת, עַד שֶׁתַּפְשִׁיט הַשִּׂמְחָה הַקְּדוּשָׁה
לְתוֹךְ יְדֵי וּרְגְלֵי.

עַד שֶׁאִזְכֶּה לְהַמְחַאֲת־כַּף וּרְקוּדִין
דְּקֹדֶשָׁה, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְתִּיק דִּינִים
מֵעַל־יָנוּ, וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
מְחַאֲת־כַּף וּרְקוּדִין דְּקֹדֶשָׁה.

וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְנִשְׂא וּלְהַרִים וּלְהַעֲלוֹת
אֶת יְדֵי וּרְגְלֵי, לְנִקּוּתָם מִכָּל פָּגָם.

☉ [ג] לקוטי־תפלות ח"ב ז ☉

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ז, פי מרחמם ינהגם)

וְעַתָּה עֲתָה, אֲדוּנֵינוּ, מוֹרֵינוּ, וְרַבּוֹתֵינוּ,
אֲבוֹתֵינוּ, הוֹדֵינוּ, זִוּיָנוּ, וְתַפְאֲרַתֵנוּ,
עֲטַר־רֹאשֵׁנוּ, אֵן פְּנִיתֶם, אֵן פְּנִיתֶם, עַל מִי
עֲזַבְתֶּם אוֹתָנוּ, עַל מִי נִטְשַׁתֶּם מְעַט הַצֵּאן
הַזֶּה, בֵּין דְּבִים וְאֲרִיּוֹת וְחִיּוֹת רְעוּת רַבִּים
מְאֹד, וְהִיכֵן הִיא הַהֲשָׂאָרָה שֶׁהֲשָׂאֲרַתֶּם
אֲחֵרֵיכֶם לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹמְכֶם, כְּמוֹ
שֶׁאַתֶּם רוֹצִים בְּאֵמֶת, כִּי נִשְׂאֲרָנוּ "כְּתָרָן
בְּרֹאשׁ הַהָר, וְכִנֶּם עַל הַגְּבַעָה". וְלָמָּה

"תְּהִיָּה עֵדֶת ה', כְּצֵאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם
רוּעָה".

הַמְזַכֵּרִים אֶת ה', אֵל דְּמֵי לְכֶם", אֵל
תַּחֲרִישׁוּ וְאֵל תִּשְׁקֹטוּ, עַד
אֲשֶׁר יִשְׁלַח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמְנַהִיג אֱמֶתִי,
לְהַצִּילָנוּ מֵעוֹנוֹת וּמִחַטָּאִים, וּמִכָּל מִינֵי
פְּגָמִים שֶׁבַעוֹלָם, וּיִקְרְבוּנוּ אֵלָיו יִתְבַּרַךְ
וְלַעֲבוֹדָתוֹ, חֵישׁ קַל מְהֵרָה.

וְכֹאֲשֶׁר הַחֲלַתֶם חֶסְדְּכֶם עִמָּנוּ, כֵּן תִּגְמְרוּ
בְּעַדָּנוּ. ו"מ'ה שִׁיְהִיָּה ה'וֹא
שִׁיְהִיָּה", שֶׁנִּזְכָּה גַם בְּדוֹר הַזֶּה לְמְנַהִיג
אֱמֶתִי, שִׁיְהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת 'מֹשֶׁה', כִּי
"אֶת־פְּשׁוּתָא דְּמֹשֶׁה בְּכָל דְּרָא וְדָרָא",
וּכְבֵּר הַבְּטַחְתָּנוּ: "שְׁלֹא תַעֲזֹבוּ אוֹתָנוּ
לְעוֹלָם".

☉ [ד] לקוטי־תפלות ח"ב ח ☉

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ח, "תקענו תוכחה")

וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַתְקַרֵּב
לְצְדִיקִים אֱמִתִּים שִׁישׁ לָהֶם
בְּחִינַת ר'רוּחַ נְבוֹאָה, ר'רוּח־הַקֹּדֶשׁ בְּאֵמֶת,
בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵם, לְבָרַר וּלְתַקֵּן הַפֶּחַ
הַמְדַמָּה, וְלֹא יִבְלַבֵּל אוֹתָנוּ הַמְדַמָּה חֶסֶד
וְשָׁלוֹם, בְּדַמְיוֹנוֹת כּוֹזְבִים, וּבְבִלְבוּלִים רְעִים
חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

רַק נִזְכָּה, שִׁיְהִיָּה הַפֶּחַ הַמְדַמָּה, בְּרוֹר וְזוֹךְ
וְצַח אֲצִלָּנוּ בְּתַכְלִית הַתְקוּן, בְּאִפְן
שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְאֱמוּנַת שְׁלָמָה, וַיִּשְׁרָה,
וּבְרוּרָה, זָכָה, וְצַחָה, וּנְכוּנָה, בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנְךָ
הַטּוֹב, בְּלִי שׁוֹם בְּלְבוּלִים כָּלֵל. וְנִזְכָּה
לְהֶאֱמִין בְּךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כִּי
אַתָּה בְּרֹאֵת עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, יֵשׁ מֵאִן
הַמְחַלֵּט, בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת.

וְתַצִּילָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מ'מְנַהִיגִים שֶׁל
שֶׁקֶר, שֶׁהֵם נִקְרָאִים "נְבִיאֵי

השקר", ולא יבלבלו את דעתנו בכל בדמיונות כוזבים הלילה.

ותזכר ותטהר אותנו מטמאת וזהמת הנפש, ותשמרנו ותצילנו, שלא יעלה על דעתנו שום גחוש וקסם בכל, ונתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו שום אמונות כוזביות כלל. רק נזפה תמיד, להיות תמים עם ה' אלקינו, ולהתנהג רק בתמימות ובפשיטות, באמת ובאמונה שלמה האמתיות כרצונך הטוב.

☉ [ה] לקוטי־תפלות ח"ב ט ☉

(על־פי לקוטי־מוה"רן ח"ב ט, 'אל אשר יהיה שמה הרוח')

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שיאירו עלינו זכות וכח הצדיקי־אמת, ונזפה עלידם לשמחה שלמה. ובכחם הגדול ינשבו עלינו ברוחם הקדוש, וינערו ויסירו מלבבנו, כל מיני מרה־שהורה ועצבות, וכל מיני עפורריות וכבדות הנופלים על לבנו.

עד שנזפה להתלהב ולבער אליך באמת. ותצילנו ותשמרנו ברחמיך הרבים, מ'רוח־סערה', שלא יבעור ולא יתלהב לבנו חוץ מהמדה חסיו־שלום הנקרא 'הריסה', ולא נהרס לעלות אל ה'.

ובכח וזכות צדיקי־אמת, תמשיך עלינו קדשת 'אליהו הנביא', שהיה רוכב על סוסי אש בסערה, אשר כחו מספיק גם עלינו, להכניע ולבטל מאתנו, האש הנוער בסערה חוץ מהמדה.

כי אין אתנו יודע עד מה, איך להתנהג בענין זה של ההתנוצצות וההתלהבות, כי אין אנו יודעים לכונן המדה כלל, לפעמים הלב אטום ומטמטם לגמרי,

ולפעמים בווער חוץ מהמדה. ואין לנו על מי להשען, כי אם על אבינו שבשמים, ועל זכות וכח הצדיקים אמתיים, שכל אחד נקרא: "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד".

עזרנו וזכנו ברחמיך הרבים, שינשבו ברוחם הקדוש, על כל אחד ואחד מאתנו עמך בית ישראל, רוח קדשה וטהרה, באפן שנזפה לשמחה שלמה באמת כרצונך הטוב, עד שיבער ויתלהב לב של כל אחד ואחד, אליך תתברך לנצח, בתשוקה גדולה, ובהתלהבות נמרץ, בהדרגה ובמדה, פראוי לכל אחד ואחד לפי בחינתו באמת, כאשר אתה לבד ידעת כל זה, כי אין מי שיודע לכונן זאת, כי אם אתה לבד.

עד שנזפה כלנו עמך בית ישראל, לבא דכל עלמא, שכל אחד ואחד מישראל עם סגולה, עם הנבחר מכל העמים, יהיה נעשה 'לב' למקום שצריך להיות שם בבחינת 'לב', וכלנו כאחד, נתדבק אליך ונתלהב אליך באמת, עד שנזפה להכלל בקד באמת, לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בנו מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום", מעתה ועד עולם, אמן נצח סלה ועד.

☉ [ו] לקוטי־תפלות ח"ב יט ☉

(על־פי לקוטי־מוה"רן ח"ב כ, 'מפרסמים קדם זמנם')

"זכר רחמיך ה' וחסדיך, כי מעולם המה", ואל תעזבנו ואל תטשנו בדור העני הזה, ושלא לנו מנהיגים אמתיים, שיהיו ראויים להנהיג אותנו באמת כרצונך הטוב, "ולא תהיה עדת ה', כצאן אשר אין להם רעה".

☉ [ז] לקוטי־תפילות ח"ב כח ☉

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב לט, 'לכו חזו מפעלות השם')

"רעה ישראל האזינה, נהג כצאן יוסף, ישב הפרובים הופיעה". רבוננו של עולם, מלך מנהיג ומושל, מלא רחמים, אשר המלת עלינו בהמלתך הגדולה, ושלת לנו מושיע ורב, גואל ישראל וקדושו, הוא משה רבנו עליו־השלו, אשר הוציאנו מאפלה לאורה, מחשך לאור גדול, ונתן לנו את התורה, והאיר עינינו, והודיענו אמתת אמונתך הקדושה.

ומעצם גדלתו הנפלאה, היה יכל להאיר גם בהפחות־שבפחותים כמונו היום, להודיע לכל גדלתך ונבורתך, "לפקח עינים עורות", להאיר עיני כל ישראל, אפלו אותם שהם בבחינת רגלין, שיוכלו להעמיק בדעתם, להשיג התכלית האמתית מכל הברואים שבעולם, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על־ידי כל הבריות שבעולם, ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת.

אשרי הדור שזכו למנהיג כזה, אשרי עינים שזכו לראותו, אשרי אזנים שזכו לשמע דברי אלקים חיים מפיו הקדוש והנורא, שהיתה שכינה מדברת מתוך גרונו.

ועתה ה' אלקיניו אבינו אתה, הט אזנך לשועתנו, פקח עיניך וראה שממתינו, וחוס ורחם עלינו, והורנו ולמדנו מה נעשה עתה, מה נפעל עתה, אל מי נפנה לעזרה, "הגידה לי שאהבה נפשי, איכה תרעה איכה תרביץ בצחרים".

הודיענו נא, באיזה דרך נשוטט לבקש מנהיג אמת' כזה, פי לעצם שפלותנו וחלישותנו עתה, וכלנו אין פנינו

יפות כלל, אין מי שיוכל לעזר אותנו, פי אם רבי' ומנהיג אמת', שיהיה באמת בבחינת משה רבנו עליו־השלו, שיוכל להאיר גם בנו הדעת־הקדוש, שנזפה על־ידיזה לבא אל התכלית האמתית, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על־ידי כל הבריות שבעולם, אשר כלם נבראו רק בשביל זה, כדי שיוזפה האדם להפיר אותך על־ידם, שזה עקר התכלית של כל הבריאה בכלל ובפרט. ואיך זוכין למצא מנהיג כזה. אייה, איפוא הוא, אייה מקום פבודו, אייה העצה והתחבולה שנזפה למוצאו.

פי אם אמנם גם עתה נמצאים צדיקים ומנהיגי ישראל, ה' עליהם יחיו, ויאריך ימיהם ושנותיהם. אבל הלא כל המפרסמים כלם יודו בעצמם ולא יבושנו: "שאיך להם זה הפח שהזכרנו לפניך, שהוא הפח של משה רבנו, להאיר בנו הדעת הזה, שישגי כל אחד ואחד התכלית האמתית בזה העולם מכל הדברים שבעולם, אשר לכה נוצרנו".

ועתה, מה נעשה ומה נפעל, מי יקום בעדנו. אוי, "מי יקום יעקב פי קטן הוא". מריה דעלמא כללא, מרחם על הארץ, מרחם על הבריות, אשר נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן".

אייה רחמנותך על ישראל עם קדשך עתה, על מי נטשת מעט הצאן הזה, על מי עזבת אותנו, חלושי כח פאלה, פחותי ערך כמונו היום.

ראה עמידתינו דלים ורקים, אשר השחרו פנינו מפני הטאתינו, ונכפפה קומתנו מפני עונותינו. אל מי ננוס לעזרה, "המאוס מאסת את יהודה, אם בציון געלה נפשך, מדוע הפיתנו ואין לנו מרפא, קוה לשלום ואין טוב, ולעת מרפא

והנה בעתה". האם הפקרת את עמך ישראל חלילה.

הלא כבר הבטחתנו: שאפלו בתקף ירידתנו, בעמק הגלות הזה בגוף ונפש פמונו היום, לא תעזבנו ולא תמאסנו לעולם.

כמו שכתוב: "ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, לא מאסתיים ולא געלתים לכלתם, להפר בריתי אתם, כי אני ה' אלקיהם". וכתוב: "ולא דבר ה', למחות את שם ישראל מתחת השמים". וכתוב: "כי לא יטש ה' את עמו, בעבור שמו הגדול, כי הואיל ה' לעשות אתכם לו לעם". וכתוב: "כי לא יטש ה' עמו, ונחלתו לא יעזב".

וכהנה וכהנה עוד הבטחות הרבה, אשר הבטחת את אבותינו, לעזרנו ולהושיענו בכל דור ודור.

ועתה עתה, איה רחמנותך, איה נפלאותיך, ולמה "תהיה עדת ה', פצאן אשר אין להם רועה". חוס וחמל עלינו, חוס ורחם עלינו. וזכנו ועזרנו, להתפלל ולהתחנן לפניך עליזה הרבה, לצעק ולזעק זעקה גדולה ומרה, ולבפות לפניך בכל יום עליזה בדמעות-שליש.

עד שתחננו ותעננו ותחמל עלינו, ותתן לנו רועה ישראל, מנהיג אמתי, מנהיג רחמן, כמו משה-רבנו. רועה נאמן, שיוכל לעסק בתקוננו, להשיבנו אליך באמת, ויאיר גם בנו השגת דעתו הקדושה, ויפקח עיני דעתנו בקדשה ובטהרה גדולה, שנוזפה גם אנחנו להשיג התכלית האמתי מכל הברואים שבעולם, ולהכיר אותך באמת, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך לנצח.

מלא רחמים, ה' פקח עינינו, ונראה ונבין ונשכיל האמת לאמתו, איך

להתנהג עתה, באפן שנוזפה לבקש ולמצא מנהיג אמתי כזה, שביאנו בחיינו לתכלית האמתי, כי אין לנו על מי להשען, כי עם עליך אבינו שבשמים. "אנחנו החמר, ואתה יצרנו, ומעשה ידך כלנו. עליך יעזב הלכה, יתום אתה היית עוזר".

כי אתה לבד יודע צפון לבנו, ואיך לעזרנו עתה בכל הענינים, ובפרט בענין זה אשר בו תלוי הכל, שנוזפה למצא המנהיג האמתי שהוא בבחינת משה רבנו, שיוכל להביאנו לתכלית האמתי והנצחי מהרה בחיינו.

והטוב בעיניך עשה עמנו, כי אנו משליכים כל יחבנו עליך, "ואני תמיד איחל", "עד ישקיף וירא ה' משמים", וישוב אלינו וירחמנו, וכאב את בן ירצנו, ויחזיר לנו העטרה ליושנה, ויתן לנו רועה כלבבו. ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונתתי לכם רועים כלבי, ורעו אתכם דעה והשכל".

ותמהר ותחיש לנאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה: "והקמתי עליהם רועה אחד, ורעה אתהן את עבדי דויד, הוא ירעה אתם, והוא יהיה להן לרעה. ואני ה' אהיה להם לאלקים, ועבדי דוד נשיא בתוכם, אני ה' דברתי".

ונאמר: "ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם, והושעתי אתם מכל מושבתיהם אשר חטאו בהם, וטהרתי אותם, והיו לי לעם, ואני אהיה להם לאלקים. ועבדי דוד מלך עליהם, ורועה אחד יהיה לכלם, ובמשפטי ילכו, וחקותי ישמרו ועשו אותם. ה' אלקים צבאות השיבנו, האר פניך ונושעה".

☉ [ח] לקוטי-תפלות ח"ב לה ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')

וּתְמַלֵּא אוֹתִי "רוּח־אֱלֹקִים, בְּחַכְמָה, וּבְתַבּוּנָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלֹאכָה", בְּמִלְאֶת הַקֹּדֶשׁ בְּאַמֶּת. וְאִזְכָּה לְקַבֵּל הַרוּח־אֱלֹקִים, שֶׁהֵם הַמְּחִין הַקְּדוּשִׁים, מֵהַצַּדִּיק הָאֱמֵת, מִנְהִיג הַפּוֹלֵל, חָסֵם הַפּוֹלֵל בְּאַמֶּת, שֶׁהוּא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׁידַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד", שֶׁהוּא כָּלוּל מִכָּל הַמְּחִין, וּמִכָּל הַרוּח־אֱלֹקִים, הַכָּלוּל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

וְתַעְזְרֵנִי, שְׂאִזְכָּה עַל־יְדֵי הַרוּח־אֱלֹקִים' הַזֶּה, לְחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁי דְאוֹרֵייתָא אֱמֵתִים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה פְּרָצוּנְךָ הַטוֹב. וְאִזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחֲת־רוּחַ לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי הַחַדוּשֵׁי דְאוֹרֵייתָא, שֶׁתּוֹכְנֵי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד.

☉ [ט] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחקם וינהגם')

"את הפנש אחד תעשה בבקר, ואת הפנש השני תעשה בין הערבים" (במדבר כח, ד)

בַּעֲנִין: שְׂיִבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְנִזְכָּה לְהַקְרִיב 'קָרְבַּן הַתָּמִיד' שְׂיִכַפֵּר עָלֵינוּ

- הַתַּפְלָה הַזֶּה מֵיַחַד גַּם לִימֵי 'בֵּין־הַמְּצָרִים' -

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ, וְתַבְּנֶה לָנוּ אֶת בֵּית קְדֻשָׁנוּ וְתַפְאֶרְתָּנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, לְטַהֲרָנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלַח חַטָּאתֵינוּ. וְנִזְכָּה לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם, קָרְבָּנוֹת הַתָּמִיד בְּבִקְרָה וּבְעֶרֶב. וּבִזְכוּת הַתָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעֲוֹנוֹת שֶׁל לַיְלָה. וּבִזְכוּת הַתָּמִיד שֶׁל בֵּין־הָעֲרֵבִים, תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעֲוֹנוֹת שֶׁל הַיּוֹם.

כִּי אַתָּה יוֹדַע גְּדוֹל הַרְחֻמָּנוּת שֶׁעַל יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהֵם נוֹפְלִים בְּעֲוֹנוֹת חַס־וְשָׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין רַחֲמָנוּת בְּעוֹלָם גְּדוֹל מִזֶּה.

כִּי אַתָּה יוֹדַע, עֵצֶם קְדֻשָׁתָנוּ בְּשָׂרֵשָׁנוּ, וְעֵצֶם דְּקוּתָנוּ וְרוּחַנֵינוּ, שְׂאֵנוּ רְחוּקִים לְגַמְרֵי מַעוֹן, וְאֵין עוֹן שִׁיךְ לָנוּ כָּלֵל, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְשֹׂא עָלֵינוּ עַל מַשְׂאוֹי הָעֲוֹנוֹת, אִפְּלוּ יוֹם אֶחָד.

וְעַקֵּר הַרְחֻמָּנוּת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוּת, הוּא לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מֵעֲוֹנוֹת וְחַטָּאִים וּפְגָמִים, אֲשֶׁר רַק זֶה הוּא עַקֵּר הַרְחֻמָּנוּת הָאֱמֵת, וְאֵין שׁוּם רַחֲמָנוּת בְּעוֹלָם נֶחֱשֵׁב כָּלֵל, כִּנְגִיד זֶה הַרְחֻמָּנוּת.

עַל־כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וּמַעַת אֲשֶׁר חָרַב בֵּית־מִקְדָּשָׁנוּ, חָשְׁכוּ עֵינֵינוּ, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצָמָנוּ מֵעֲוֹנוֹת, כִּי אֵין מִי שְׂיִכַפֵּר בְּעַדָּנוּ, אֲשֶׁר צָרָה הַזֹּאת גְּדוֹלָה מִכָּל הַצָּרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי אֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל. וְכִבֵּר חָלְפוּ וְעָבְרוּ קְרוֹב לְאַלְפִים שָׁנָה מִיּוֹם הַחֲרָבָן, אֲשֶׁר אָנוּ הוֹלְכִים תּוֹעִים וְחַשְׁכִּים פִּיתוּמִים וְאֵין אֵב.

אֲדוֹן הַקָּל עָלֵנוּ, וְשַׁלַּח יֵשַׁע לְגֻאֲלָנוּ, חוֹס וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְאָמַר לְצָרוֹתֵינוּ דִּי. וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגֻאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה, בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנֵינוּ, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְתַגְּאֹל וְתַפְדֶּה נַפְשָׁנוּ, מִכָּל הַחַטָּאִים וְהָעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, וּמִכָּל מִינֵי פְגָמִים שֶׁבְּעוֹלָם, וּמִכָּל הַתְּאוֹת וְהַמַּדוּת רְעוּת. וְתַבְּנֶה לָנוּ אֶת בֵּית־מִקְדָּשָׁנוּ בְּנִין עוֹלָם עַדֵי עַד, וְיִשׁוּבוּ פַּהֲנִים לְעַבּוֹדָתְךָ, וְלוֹיִים לְדוֹכְנָם, וְיִשְׂרָאֵל לְמַעֲמָדָם.

נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ קִרְבָּנוֹת חֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין כְּסֻדְרָם, וּמוֹסָפִים כְּהִלְכֹתָם. וְאֵת מוֹסָפֵי רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים, נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנָךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתַבְתָּ עֲלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, מִפִּי כְּבוֹדְךָ כְּאִמּוֹר:

”וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַה', פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם, וְאֵיל אֶחָד, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם. וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם כְּמִדְבַר, שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר, וּשְׁנֵי עֶשְׂרִים לְאֵיל, וְעֶשְׂרוֹן לֶכְבֵּשׂ. וַיֵּין כְּנִסְכּוֹ. וְשָׁעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכֹתָם.” כִּי בַעֲמֹךָ יִשְׂרָאֵל בַּחֲרַת מִכָּל הָאֲמוֹת, וְחָקֵי רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים לָהֶם קִבְעָתָ.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: “שִׁכְשְׁעוּסָקִים בְּפִרְשַׁת הַקִּרְבָּנוֹת, נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקִּרְבָּנוֹת כֹּל הַקִּרְבָּנוֹת בְּזִמְנָם וּבְמִקוֹמָם כְּהִלְכֹתָם.”

עַל־כֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁעַל־יְדֵי אֲמִירַת פִּרְשַׁת ”וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם”, בְּאִיזָה זְמַן שֶׁנֹּאמַר אוֹתָהּ הַפִּרְשָׁה, אֲפִלוּ שֶׁלֹּא בְּרָאשֵׁי־חֲדָשׁ, יִהְיֶה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקִּרְבָּנוֹת קִרְבַּן רְאֵשֵׁי־חֲדָשׁ בְּזִמְנּוֹ.

וְתִמְשִׁיךְ עַל־יְדֵי־יָדָהּ בְּחִינַת תְּקוּן וּמְלוּי הַלְבָנָה, וְעַל־יְדֵי־יָדָהּ יִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּפָרָה וּסְלִיחָה וְהִמְתַּקָּה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁזְכּוּ לַחַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.

וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, לְמַלְאוֹת פְּגִימַת הַלְבָנָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מַעוֹט, וְיִהְיֶה אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֶמֶת, כְּאוֹר שִׁבְעַת יָמֵי בְּרָאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁהִיְתָה קֶדֶם מַעוֹטָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמַר: “אֵת שְׁנֵי הַמְּאֲרֹת הַגְּדֹלִים”, וַיִּקְּיֵם בָּנוּ מִקְרָא שִׁכְתוּב: “וּבִקְשׁוּ אֵת ה' אֱלֹקֵיהֶם וְאֵת דְּוִיד מַלְכָּם”, אָמֵן.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב וּמְטִיב הַדְּרֹשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה אֵלֵינוּ בְּהִמּוֹן רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה, וְכוּיֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנּוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמְחָנוּ בְּתִקּוּנּוֹ. וְחָשַׁב כְּהַנִּים לְעַבּוּדְתָם, וְלוֹיִם בְּדוּכָנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם, וְחָשַׁב יִשְׂרָאֵל לְגִוְיָהֶם. וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֵת קִרְבָּנוֹת חֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין כְּסֻדְרָן, וּמוֹסָפִין כְּהִלְכֹתָן.

⊗ [י] תְּפִלוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"א כא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנא, 'סגולה לזרע של קימא', לעיל באות כו)

בַּעֲנִיָן: הַסְּגֵלָה לְזֵרַע שֶׁל קִימָא, לְזֵמַר פִּרְשַׁת “וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם” (בְּמִדְבַר כח, יא-טו)

רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים לְעִמּוֹךְ נִתְּתָה, זְמַן כְּפָרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתָם. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זְכֵרְךָ בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, לְגַדֵּל אֵת כָּל בְּנֵינוּ, לְתוֹרָה וְלַחֲפָה וְלִמְעֻשֵׁי־טוֹבִים, וְהִצִּילָנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צַעַר גְּדוֹל בָּנִים חִסְיוֹשְׁלוֹם, וְתִמְשִׁיךְ מֵעַתָּה עָלֵינוּ וְעַל כָּל יוֹצְאֵי חֲלָצֵינוּ, חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: “כִּי מִיַּתַּת הַבָּנִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים רַחֲמָנָא־לִיצְלָן, זֶה נִמְשָׁךְ מִפּוֹד פְּגִימַת הַלְבָנָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת “מְאֲרַת חֶסֶד וְאִו””, שֶׁהוּא אֲסִפְרָה לְרַבֵּי חִסְיוֹשְׁלוֹם.”

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ גַם־כֵּן: “שִׁבְרָאשֵׁי־חֲדָשׁ, שְׁאִזִּי מִתְחַלֵּת הַלְבָנָה לְהַתְּמַלְאוֹת וְלַהֲתַתְּקוּן, וְאִזִּי זְמַן כְּפָרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתָם, כִּי אִזִּי נִמְשָׁךְ כְּפָרָה וּסְלִיחָה וְהִמְתַּקָּה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.” עַל־כֵּן חוּס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ לְקַבֵּל קִדְשַׁת רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים כְּרָאִזִּי.

וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתַּעֲלָנוּ בְּשִׁמְחָה לְאַרְצֵנוּ, וְתַטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלָנוּ, וְשֵׁם

עניני חצות הלילה

– תורות, שיחות, מנהגים, התחזקות –

א.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, בסוף)

וְזֶה בְּחִינַת קִימָה בְּחֻצוֹת לַיְלָה, כִּי בְּנֹרָה הָיָה תְלוּי לְמַעְלָה מִמִּטָּתוֹ שֶׁל דָּוִד, וְכַיִן שֶׁהִגִּיעַ חֻצוֹת לַיְלָה הָיָה מְנַגֵּן מְאֹלָיו (בְּרֵכּוֹת ג:). הֵינּוּ: שֶׁבְּחֻצוֹת-לַיְלָה, אִזּוֹ נִתְעוֹרֵר בְּחִינּוֹת הַנְּגוּן דְּקֹדֶשׁ הַנִּמְשָׁךְ מִבְּנֹרָה שֶׁל דָּוִד, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּרוּר הַרוּחַ-טוֹבָה מִתּוֹךְ הַרוּחַ-רָעָה'.

וְעַל-כֵּן אִזּוֹ הַזְמַן לְהִתְגַּבֵּר לְקוּם וּלְעַסֵּק בְּעִבּוֹדֵי-הַשֵּׁם, לְהִתְבּוֹדֵד בֵּינּוֹ לְבֵין קוּנּוֹ, וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ, וּלְחַפֵּשׂ הַרוּחַ-טוֹבָה, דְּהֵינּוּ הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שֵׁישׁ בּוֹ עֵדִין, לְבָרָרֵם מִתּוֹךְ הַרוּחַ-רָעָה. שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'נְגוּן' – כִּי אִזּוֹ עֵקֶר הַבְּרוּר עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'נְגוּן בְּכָלִי', בְּחִינַת 'בְּנֹרָה שֶׁל דָּוִד' שֶׁמְנַגֵּן אִזּוֹ.

[לקוטי-הלכות, השכמת-הבקר א, יב-יג – וְזֶהוּ בְּחִינַת קִימַת חֻצוֹת, שְׁצָרִיכִין לְשַׁבֵּר תַּקְוָה הַשְּׁנָה עַל-יְדֵי הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת 'בְּנֹרָה שֶׁל דָּוִד שֶׁהִיא מְנַגֵּן עַל-יְדֵי רוּחַ צְפוּן' (בְּרֵכּוֹת ג:), בְּחִינַת 'רוּחַ טוֹבָה', 'נְקֻדָּה טוֹבָה' הַצְּפוּן וְטָמִיר אֶפְלוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁנָה, אֶפְלוֹ בְּמִדְרַגָּה פְּחוּתָה וְכוּ', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים ל"א, כ): "מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָתָּ", וְאֵלוֹ הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת מְנַשְׁבִּין בְּבְנֹרָה שֶׁל דָּוִד, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂיין נְגוּנִים, וְעַל-כֵּן הָיָה מְנַגֵּן מְאֹלָיו עַל-יְדֵי-זֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְעוֹרְרִין מִהַשְּׁנָה בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה בְּתַקְוָה הַשְּׁנָה וְכוּ'].

ב.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א קמט)

"חֻצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךְ" (תְּהִלִּים קיט, סב).

חֻצוֹת הוּא מְסַגֵּל כְּמוֹ פְּדִיּוֹן, כִּי הוּא הַמִּתְקַת הַדִּינִים. כִּי "צְדָק, דִּינָא; וּמִשְׁפָּט, רַחֲמֵי" (זִהָר קדושים פה: בְּלֶק קפד:). וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךְ", הֵינּוּ שֶׁצְדָק' גּוֹבֵר עַל 'מִשְׁפָּט'. הַתְּקוּן לָזֶה: "חֻצוֹת לַיְלָה אָקוּם".

וְעַקֵּר חֻצוֹת, הוּא תְּמִיד אַחַר שִׁשָּׁה שָׁעוֹת מִתְחַלֵּת הַלַּיְלָה, הֵן בְּקוֹץ וְהֵן בְּחֵרֶף, וְאִזּוֹ מִתְחִיל זְמַן חֻצוֹת. וְנִמְשָׁךְ עַד גְּמַר אֲשֶׁמּוֹרָה שְׁנִיָּה, דְּהֵינּוּ שְׁתֵּי שָׁעוֹת.

ג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז)

וְהִנֵּה מָה שֶׁעֵבֵר אֵין, כִּי כְּבֹר נִשְׂרַף בֵּית-מִקְדָּשֵׁנוּ. אִךְ פָּעַת שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבַּרַךְ מְצַפֵּה לְשׁוּב אֱלֹהֵינוּ וְלְחֹזֵר וּלְבָנוֹת בֵּית-מִקְדָּשֵׁנוּ, רְאוּי לָנוּ שֶׁלֹּא לְעַבֵּב חִסּוֹשְׁלוֹם 'בְּנִין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', רַק לְהַשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוּ.

עַל-כֵּן מְאֹד צָרִיךְ לְזָהֵר לְקוּם בְּחֻצוֹת, לְהִיזוֹת מִתְאַבֵּל עַל 'חֲרַבַן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', כִּי אוֹלֵי בְּגִלְגּוֹל הָרֵאשׁוֹן הָיָה הוּא הַגּוֹרֵם שֶׁיִּחְרַב הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ. וְאֶפְלוֹ אִם לֹא, אוֹלֵי הוּא מְעַבֵּב עֵתָה 'בְּנִין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', וְנִחָשֵׁב גַּם-כֵּן כְּאֵלוֹ הוּא גָרֵם לְהַחְרִיבוֹ.

וְהַשֵּׁם-יִתְבַּרַךְ הַבְּטִיחַ לְכָל הַמִּתְאַבֵּל עַל צִיּוֹן: "לְשׁוּם לְאַבְלֵי צִיּוֹן פֶּאֶר תַּחַת אֶפְרַי" (ישעיה ס"א, ג), "פֶּאֶר תַּחַת אֶפְרַי" דִּיקָא.

"פאר" - זעה בחינת ה'מחין', בחינת תפלין, בחינת ראש-בית, בחינת ככליות הגוננין, בחינת: תלת גוננין דעינא ובת-עין" (תקוני-זהר קכ"ו), בחינת "מאורי אור" (זהר בראשית כא. ויקהל רח.), בחינת 'שבת' המאיר ל'בית-המקדש'. "תחת אפר".

"אפר" - זעה בחינת "מאורי אש" (זהר שם), שהוא ההפך מהנ"ל. הינו: שיהיו נכנעין 'מאורי אש', שעל-ידם נשרף ה'בית-המקדש'. ויתגברו 'מאורי אור', שהם קיום ה'בית-המקדש'. וזהו: "פאר תחת אפר".

נמצא: שעל-ידי שהוא מתאבל על הבית-המקדש - על-ידי-זה מכניע 'מאורי אש', ומתגברין 'מאורי אור', שהם בחינת 'שבת'.

ד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב קא)

על-ידי אמירת תקון חצות, יכולין לפרש שיחתו את כל אשר עם לבבו, כמו על-ידי התבודדות, כי מסתמא אין אומרים 'חצות' על העבר. ועקר אמירת 'חצות', הוא על מה שנעשה עכשו עם האדם. וכשיאמר 'חצות' בבחינה זו, יכולין למצא כל אשר עם לבבו בתוך אמירת 'חצות'.

ה.

(שיחות-הר"ן רסח)

"איכה נחרב האולם" וכו'. "עד אן יצעק בשבי" וכו'. "עד אן" וכו'. "בן אמתך" וכו' (תקוני-חצות). ורמז עלי: "כמה אני צריך לצעק זאת לפניו יתברך". ותפס לדגמא איך הם מעוררים הלב. ואמר אותם בנגון חצות, בקול נעים עמק מאד.

ו.

(שיחות-הר"ן רסח)

גם מהחרוז "דודי ירד לגנו" (תקוני-חצות), ספר ושבחו מאד - פי הוא מדבר מופות של פנסת-ישראל עם השם-יתברך, ומעורר הלב מאד.

ז.

(שיחות-הר"ן טא)

עקר עבודת איש הישראלי, הוא בהרף לקום בחצות לילה, ובקיץ פשה-לילה קצר מאד (בחוץ-לארץ), שאז אין עומדין בחצות, אז יזהר לעמוד בבקר השכם פעלות-השחר.

[אוצר-נחמני פט - די ערשטע עבודה פון טאג, דארף א איד אויפשטיין חצות אין ווינטער, און פארטאגס אין זומער - און מיטן שלאף, זיך אפרעכענען בייטאג (העבודה הראשונה ביום, צריך יהודי לקום בחצות בתרף, ובקיץ בהשקמה - ועם השנה להתחשבן ביום)].

ח.

(ספר המדות - עניני 'חצות')

[א] על-ידי אמירת תקון חצות, נצול מנגבים (נגבה ונגלה ח"ב ה). [ב] על-ידי תקון חצות, נמתק הדין (המתקת-דין מה). [ג] תקון חצות, הוא סגלה לכבוד (כבוד ד). [ד] על-ידי 'קיימת חצות', יזכה להבין את התורה ולדרש אותה (למוד עט). [ה] מי שפסק מדברי-תורה לדברים-בטלים, תקונו שיקום חצות (למוד פ). [ו] תקון חצות, מסגל לחלושי הראות (ראיה ח"ב ד). [ז] על-ידי 'תקון חצות', מזכירין לפני הקדוש-ברוך-הוא, את הטובות שהבטיח לישראל (תפלה נח).

ט.

(אבני"ה-פרזל, שיחות וספורים מרבנו ז"ל נו)

פעם אחת שאלו אנ"ש לרבנו ז"ל, בענין חצות: "אם יכולים להיות נעור עד חצות ולומר חצות?!"

והשיב להם רבנו הקדוש: "שעקר העבודה של חצות הוא, לקום מהשנה ולומר חצות!"

י.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, יג)

בחצות הלילה, השכינה פניכול בתכלית המעוט פידוע, בבחינת 'נקדה' לבד. ואז הוא התגברות השנה.

ואז דיקא צריך כל-אחד מי שנוגע יראת-השם בלבד, להתגבר בהתגברות גדול מאד להתעורר מהשנה אז. וזה בחינת שמתעוררים מתקף השנה והספרא-אחרא על-ידי נקדה טובה לבד וכו'.

יא.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, יד)

וזה שפתוב בזה-החדש (בראשית - על שיר-השירים ה, יג) לענין קימת חצות: "היושבת בגנים, בגנותא וטנופא דהאי עלמא שפלה" וכו'. שאף-על-פי שהאדם במדרגה התחתונה, בגנותא וטנופא, אף-על-פי-כן השם-יתברך והמלאכים ונשמות הצדיקים שבגן-עדן מקשיבים לקולו, בחינת (שיר-השירים שם): "חברים מקשיבים לקולך", שזהו עצמו בחינת קימת חצות.

ולעיל הבאתי פסוק זה "היושבת בגנים", לענין הנקדה שיש בכל אחד שמונחת במקום שמונחת וכו', ועתה מבאר הענין היטב.

יב.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, טו)

עקר הנאלה בכלל, ובפרטיות גאלת הנפש של כל אחד ואחד, תלוי בידיעה והשנה זאת - לכוון היטב נקדות חצות לילה.

דהינו: כשמתגבר תקף השנה על נפש הישראלי, ורוצה להפילו לגמרי חס-ושלום, על-ידי רבוי עונותיו וקלקוליו, עד שכמעט כמעט יפל לגמרי רחמנא-לצלך - אזי דיקא יאיר השם-יתברך עליו בחסדו, שיזכיר את-עצמו בהנקדות טובות שבו, ויחיה את עצמו. שזהו בחינת קימת חצות, שאז השכינה' שהיא 'כלליות נפשות ישראל', בתכלית הקטנות והמעוט, ואז היא צועקת בקול מר להשם-יתברך וכו', ואז השם-יתברך מעורר רחמיו, וממשיך חוט של חסד וכו', פמוכן כל-זה בפתבים.

יג.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, טו)

ועל-כן היתה גאלה הראשונה בחצות דיקא. וכן גאלה האחרונה שאנו מקוים במהרה בימינו, תהיה על-ידי בחינת חצות, על-ידי הפשרים והיראים העומדים בכל לילה בחצות, שעל-ידי-זה הם ממשיכים על-עצמם בחינת קדשת חצות לילה, שאז מתעורר חסד גדול, שעל-ידי-זה זוכין להמשיך עליהם תמיד בחינת התעוררות השנה שפחצות לילה.

דהינו: שבכל-עת שרוצים להפיל עליהם שנה וקטנות גדול מאד, אפלו אם מפילים אותם כמו שמפילים, אפלו אם עבר עליו מה שעבר, אף-על-פי-כן יתעורר תמיד דיקא מתוך תקף הקטנות בבחינת

קימת חצות, דהינו על-ידי בחינת ה"עוד מעט טוב" שמוצא בעצמו.

יד.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ב)

וזה בחינת קימת חצות - שמשברין ה'שנה', שהוא בחינת תאות-מזון, ומתאבלין על ירושלים וחרבן בית-המקדש, ועל-ידי-זה בונין אותו.

ועל-כן חצות ממתיק דינים - פי משברין את ה'שנה', שהיא בחינת מיתה' בחינת כפירות', כי "כל זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרון-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה). ועל-ידי קימת חצות, מקימין את האמונה, וממשיכין הסדים.

וזה שאמר רבנו (לקוטי-מוהר"ן ח"א קמט): "שחצות מסגל כמו פדיון". כמו 'פדיון' דיקא, פי ה'פדיון' הוא בחינת 'צדקה', שמשבר תאות-מזון, וממתיק הדינים. וכן 'חצות' הוא 'שבירת השנה', שהוא בחינת תאות-מזון' כנ"ל, שעל-ידי-זה ממתיקין דינים כנ"ל.

טו.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ד, ה)

וזה בחינת קימת חצות, שצריכין להתגבר מאד לקום בחצות לילה, להתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, ועל-ידי-זה עקר עלית המלכות מן החצונים והקלפות.

פי כשמתאבל על חרבן בית-המקדש, כאלו עוסק בבנינו, כי "כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה" (תענית ב:). ועל-ידי-זה ממשיך על עצמו קדשת הבית-המקדש, ששם עקר אור-הפנים שממשיכין בשלש-רגלים, שהיו צריכין

לעלות אל הבית-המקדש לראות את פני השם, כדי לקבל אור-הפנים.

נמצא: שעקר אור-הפנים בבית-המקדש. ועל-כן צריכין לקום בחצות, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, ועל-ידי-זה יזכה לפי בחינתו, לראות [עכשו] בשמחתה, ולהמשיך על-עצמו משם חיות, מאור-הפנים שמאיר שם, להחיות בחינת המלכות, בחינת חכמה תתאה, כדי לזכות להשגות אלקות. - וזה שמזכירין עלית רגלים' ב'תקון חצות' וכו'.

טז.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ה, ד)

וגם מי שאינו יכול לעמוד בחצות, צריך להתגבר על-כל-פנים לעמוד קדם אור היום לעסק בתורה ותפלה.

יז.

(לקוטי-הלכות, חלקות-שתפים ה, טו)

ועל-כן צריכין לזהר מאד לקום בחצות, ולישב על הארץ, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, כמו שכתוב (איכה ב, א): "ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון" וכו'.

פי מי שרוצה לחוס על-עצמו לזכות לחיי-עולם, גם עתה בדורות האלה אשר אין יודעין היכן הראש-בית האמתי, צריכין לקום בחצות לילה, ולישב על הארץ, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש וכו'.

[שערי-צדיק ח"ד קד, עמוד ק - אבל העולם נזהר, שלא לישב על-גבי קרקע ממש, אלא פורסין מחצלת וכדומה, ויושבין עליו (עין בראי-שתי, שנהיראשונה וישלח יא), וגם זה נחשב כמו שיושבין על הארץ, כי מורידין את-עצמם ויושבין סמוך לארץ, ונתקיים בננו מקרא שכתוב: "ישבו לארץ" וכו'.]

יח.

(לקוטי-הלכות, ערוגי תחומין ו, יא)

התרנגול ממנה לעורר בני-אדם מהשנה
בחצות לילה וכו', ועל-כן כל
השירה של התרנגול, הוא בענין התעוררות
השנה, כמו שכתוב ב'פרק-שירה' פרק ד':
'תרנגול אומר וכו', בקול ראשון אומר וכו',
בקול שני אומר" וכו'.

וכל אלו השירות שאומר בכל השבעה
קולות, הם בחינת התעוררות השנה,
שעוסק לעורר מהשנה, מחצות לילה עד
אור היום.

שמי שאינו מתעורר בחצות ממש, על-
כל-פנים יתעורר מהשנה שעה אחר
חצות. ואם גם אז לא יתעורר, על-כל-פנים
יתעורר עוד שעה אחר-כך. וכן קורא קול
אחר קול, עד אור היום, שהם שבעה קולות
- וכלם הם בחינת התעוררות השנה.

יט.

(פוכבי-אור, שיחות וספורים ל)

על-כל-פנים יקום שעה או שתיים קדם
אור הבקר, ובקיץ על-כל-
פנים בהשכמה בכל האפשרות.

שמעתי מאבי ז"ל בשם מוהרנ"ת ז"ל:
שזה מה שגזפר ב'פרק-שירה'
שבעה קולות מהתרנגול וכו', שאם לא
יתעורר בחצות, יקום על-כל-פנים אחר-כך
בכל האפשרותו להקדים וכו'. וזה הכלל
נמצא למוהרנ"ת ז"ל גם משאר עבודות.

כ.

(שיח-טורי-קדש ח"ו מב)

מוהרנ"ת ז"ל כשהיה אומר בגמר אמירת
תקון חצות המשניות ממסכת

תמיד: "בשלושה מקומות וכו' - היה
אומרים בהתחדשות ובהתלהבות גדולה
מאד.

כא.

(באור-הלכות ח"ב יב; פוכבי-אור,
שיחות וספורים כו; אבני-הברזל כ)

כן היה מנהג מוהרנ"ת ז"ל אחר פטירת
רבנו ז"ל: שב'בין-המצרים' היה אומר
תקון חצות, בקעלער [מרתף] עמק, ובפרט
בתשעה-באב היה סוגר את-עצמו כל
הלילה עד חצות היום.

ופעם-אחת אמר: "איך קען מיר מערער
נישט קילן דאס הארץ, נאר
'תשעה-באב' און 'בין-המצרים' ביי די
'קינות', און א גאנץ יאהר ביי תפלת חצות,
כאטש קלאגן אויף דעם חורבן [בית המזבח
בכלליות ובפרטיות], וואס מען איז נישט אזוי ווי
מען דארף צו זיין".

[איני יכול לקרר את לבי, רק ב'תשעה-באב' ובימי 'בין-
המצרים' באמירת הקינות, ובכל ימות השנה בתפלת
חצות. לכל-הפחות לבפות על החורבן, מה שאיננו כמו
שצריכים להיות].

כב.

(באור-הלכות ח"ב יב;
פוכבי-אור, שיחות וספורים כז)

שמעתי מאבי ז"ל, ששמע ממוהרנ"ת
ז"ל: "שעקר שבירת לבבו
בחצות וקינות, הוא בהרגשתו מלת 'איכה'"
("איכה נחרב", בקינות שבתקון-חצות - עין שיחות הר"ן
רסח).

כג.

(אסף-מכתבים הגרי"מ שכטער ח"ב עד)

רבנו ז"ל אמר פעם למוהרנ"ת ז"ל:
"שכשיצעק בחצות על היכלי"

אֲבָבָה יוֹמָם וְלַיְלָה, יִכּוֹן עַל 'הֵיכְלִי' דִּיקָא,
הֵינּוּ עַל הַמּוֹחַ שְׁלוֹ עֲצָמוֹ".

הָיָה (וְהָיָה אֲנָשִׁי הַבַּיִת-הַמְדַרְשׁ שֶׁהָיוּ נְעוּרִים יוֹדְעִים,
כְּשֶׁרָבִי בְּעַר הוֹלֵךְ, אִזּוּ הִיא שְׁעָה שְׁלֹשׁ).

נד.

(אֲבָנֵי-הַבְּרִזָּל,

שִׁיחוֹת-וְסִפּוּרִים מְמוֹהַרְנֵי"ת ז"ל טו)

פַּעַם-אַחַת הָיָה יֵשׁוּן רַבִּי נַחֲמָן מְטוּלָטְשִׁין
ז"ל בְּחֹדֶר מוֹהַרְנֵי"ת, וְשָׁמַע
שְׁמוֹהַרְנֵי"ת אָמַר אִזּוּ 'תִּקּוֹן חֲצוֹת', וְאָמַר:
"אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם", "דּוּ וּוְיִיסֵט דָּעַם סוּד
פּוֹנְעִים רַבִּי'ן, וְוִי דְעַר רַבִּי אִיזּוּ א סוּד בִּי דְעַר
וְוִיעֵלֵט [אַתָּה יוֹדֵעַ אֵת הַסּוּד שֶׁל הַרַבִּי, אִיךָ שֶׁהַרַבִּי הוּא
סוּד אֲצֵל אֲנָשִׁי הָעוֹלָם], וְאוֹתִי קִרְבָּת לְרַבִּי כְּזֶה!"
- וְהִתְחִיל לְבַקֵּשׁ לְהַשְׁמִיחַ בְּרַבִּי: "שִׁיחֵית
רַבִּינוּ ז"ל, וְיִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּאַמֶּת".

נה.

(בּוֹכְבֵי-אוֹר, אֲנָשִׁי-מוֹהַרְנֵי"ת ח"א כא)

רַבִּי דּוּב מְטָשְׁעֵהֲרִין ז"ל, הָיָה רוֹצֵה לְקוֹם
בְּחֲצוֹת, וְהָיָה מְצוּה לְנִכְרֵי לְהַקְיִץ
אוֹתוֹ, וְכִשְׁהַקְיָצוֹ וְהִלָּךְ לוֹ שׁוּב הָיָה יֵשׁוּן,
וְרָאָה כִּי זֹאת אֵינּוּ עֲצָה. עַל-כֵּן נִתְיָשֵׁב
בְּדַעְתּוֹ וְצוּה לְהַנְכָרִי שְׁלֵא יִלָּךְ מִמֶּנּוּ, עַד
שִׁיקוּם מִמִּטָּתוֹ וְיִלְבַּשׁ עֲצָמוֹ, וְכֵן עָשָׂה.
וּמִחֲמַת זֶה נִתְבַּלְבַּל קֶצֶת, וְהָיָה לוֹ בְּאֵב
רֹאשׁ, וְהָיָה לוֹ יִסּוּרִים גְּדוֹלִים, מִמֶּשׁ
שְׁכַמְעֵט שְׁלֵא יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ.

וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁנִּתְקַרֵּב לְרַבִּינוּ ז"ל, הִתְנַצְּלָה
אִמּוֹ עָלָיו לְפָנֵי רַבִּינוּ ז"ל עַל
שְׁנֵתְבַלְבַּל מִמַּעוֹט הַשָּׁנָה, וְאָמַר לוֹ רַבִּינוּ ז"ל:
"שְׁלֵאֵה אֹוֹן עָם, נָאֵר הֵיט דִּי צִיִּיט [תִּישׁוּן
וְתֵאכַל, רַק תִּשְׁמַר אֵת הַזְּמַן], וְלֹאֲחַר זְמַן תְּבֵא עוֹד
הַפַּעַם אֵלָי, וְתִשְׁאַל מִמֶּנִּי אִיךָ לְהִתְנַהֵג".

וְכֵן הָיָה, וְאָמַר לוֹ אִזּוּ: "שִׁיקוּם בְּכָל לַיְלָה
בְּשְׁעָה שְׁלֹשׁ", "דִּיִּין חֲצוֹת וְוִיעֵט זִיִּין
דְּרִיִּי אֲזִיִּיגְעַר" [הַחֲצוֹת שְׁלֹשׁ יִהְיֶה בְּשְׁעָה שְׁלֹשׁ]. וְכֵן

נו.

(שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קִדְשׁ ח"ב תרעט)

בְּתוֹ שֶׁל מוֹהַרְנֵי"ת 'חֲנָה צִירְלִי סְפָרָה:
שְׁאוֹתָה עֲבוּדַת חֲצוֹת שֶׁהָיָה מְקִים
אֲבִיהָ, בְּאוֹתָן שְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים שֶׁהָיָה מְשַׁלַּח
מִבְּרִסְלָב לְנַעֲמִירוֹב, לֹא רָאָתָה אֲצִלּוֹ מִקֶּדֶם
לְזֶה. וְהָיָה הוֹלֵךְ אִזּוּ פַּעַמִּים לְמַקּוֹה, פַּעַם
לְפָנֵי חֲצוֹת, וּפַעַם לְפָנֵי הַתְּפִלָּה.

נד.

(טוֹבוֹת-זְכוּרוֹת כו)

דְּרָכּוֹ שֶׁל מוֹהַרְנֵי"ת הָיָה תָּמִיד, בְּחֲצוֹת
הַלַּיְלָה הָיָה הוֹלֵךְ מִבֵּיתוֹ לְמַקּוֹה.

נה.

(שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קִדְשׁ ח"ב תרצו)

בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה לְאַחַר פְּטִירַת רַבִּינוּ, הָיָה
אוֹמֵר מוֹהַרְנֵי"ת בְּכָל חֲצוֹת לַיְלָה,
אֵת הַפָּרֶק: "אֲנִי הַגָּבֵר רָאָה עֲנִי" שְׁבַמְגִילַת
אֵיכָה (פ"ג), בְּדֵי לְנַחֵם אֶת-עֲצָמוֹ עַל
הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל רַבִּינוּ.

נט.

(שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קִדְשׁ ח"ב תרצז)

מוֹהַרְנֵי"ת הָיָה נוֹהֵג לוֹמַר בְּתִשְׁעֵה-בְּבָב,
אֵת מַגְלַת אֵיכָה וְהַקְנֹת וְסֹדֵר
הַתְּפִלָּה וְכוּ', בְּחֹדֶר סָגוּר, וְהָיָה שׁוֹהֵה בּוֹ כָּל
הַלַּיְלָה עַד תְּפִלַּת הַמְּנַחָה שְׁלִמְחַרָּת.

ל.

(שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קִדְשׁ ח"ב תשפו)

בְּטַעֲפִלִּיק דָּר אַחַד מֵאַנְ"שׁ וְשִׁמוֹ הָיָה
'רַבִּי פִּיִּיוֹל', אוֹלָם תּוֹשְׁבֵי
הָעִיר כְּנוֹהֵו: 'פִּיִּיוֹל אֲשֶׁרֵנוּ', מִשּׁוּם שֶׁהָיָה

לא.

(ימי-התלאות; שיח-טורפי-קדש ח"ג קכא)

שִׁכְנוּ שֶׁל מוֹהֲרֵנִי ז"ל בְּשֵׁם רַבִּי יוֹנָה, הָיָה מְקוּרָב לְצַד הַחוֹלְקִים, אוֹלָם אֲדֵעֲלֵפֵיכֶן לֹא הֵצִיק לוֹ. כְּשִׁשְׁאָלוּ עַל־זֶה אֶחָד מִחֲשׁוּבֵי הַמַּתְנַגְדִּים: "וְכִי אָמַת שָׁגַם אֶתְּהָ מִתּוֹמְכֵיךָ וּמְצַדֵּד לְטוֹבָתוֹ!?"

עָנָה לוֹ: "וְכִי מָה אֶעֱשֶׂה, אֲשֶׁר בְּכָל לַיְלָה מִתְעוֹרֵר אֲנִי מִשְׁנַתִּי מִחֲמַת קוֹלוֹת שֶׁל מוֹהֲרֵנִי תִּקְוָה בְּחֲצוֹת לַיְלָה, וּמְקוֹנֵן בְּלֵב מֵר, בְּפֶרֶט כְּשִׁאֲמַר הַפְּסוּק: "מִי זֶה מְלֶכֶךְ הַכְּבוֹד". וּבְקוֹלוֹ אֵינִי מְנִיחַ לִי לִישׁוֹן כְּלָל, עַד שְׁמַרִים אוֹתִי מִמִּשְׁכָּבִי, עַד טְרַאגֵּט מִיר אוֹנֵטְעֵר. וְאִיךָ יָכוֹל אֲנִי בְּקוֹמִי בְּבִקְרָה, לְזַרֵּק אַחֲרָיו אֲבָנִים וּלְבַזּוֹתוֹ!?"

לב.

(שיח-טורפי-קדש החדש ח"ג קכא)

מוֹהֲרֵנִי ז"ל פָּרַשׁ כֶּךָ הַפְּתוּב (משלי ו, ט): "עַד מָתִי עָצַל תִּשְׁכַּב מָתִי תִקְוָה מִשְׁנַתְּךָ" - שְׁעַל 'שְׁכִיבַת לִישׁוֹן', אוֹמַר הַחֶכֶם: "מָתִי תִשְׁכַּב לִישׁוֹן!?" - כִּי אִם תִּשְׁכַּב לִישׁוֹן בְּאַחוּר זְמַן, כְּמִנְהַג הָעוֹלָם שֶׁמְבַלִּים זְמַן רַב מִתְחַלֵּת הַלַּיְלָה עַד שִׁשׁוּכְבִים לִישׁוֹן - אִם־כֵּן "מָתִי תִקְוָה מִשְׁנַתְּךָ!?" - כִּי מְכַרְחִין לִישׁוֹן כְּמָה שֶׁהַגּוֹף מְכַרְחַ לִישׁוֹן.

עַל־כֵּן צְרִיכִין לְזַרֵּז בַּלַּיְלָה, לְהַשְׁתַּדֵּל לְשִׁכָּב לִישׁוֹן בְּמִקְדָּם הָאֲפֻשְׁרוֹת. וְעַל־יְדֵי־זֶה מְמִילָא יְכוֹלִין אַחֲר־כֶּךָ לְקוֹם בְּבִקְרָה בְּלִי עֲצָלוֹת בְּכָל.

לג.

(צוֹאֵת־הַרִיב"ט, הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב זִיע"א, כו-כז)

יְהֵא זְהִיר מְאֹד לְקוֹם בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה. אִם אֵינִי קָם שְׁלֹא מִחֲמַת אוֹנֵס, הוּא בְּנִדְוִי

נוֹהֵג לְקוֹם לְעֶרְךָ אֶת 'תִּקְוָה־חֲצוֹת' בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה בְּעַת חֲצוֹת, וְלֹא־אֲחֵר שֶׁגָּמַר אֶת אֲמִירַת הַתִּקְוָה, לְרֹוב שִׁמְחָתוֹ שֶׁשִּׁמְחָה בְּזֶה שְׂזָכָה לְעַמּוּד וּלְהַתְעוֹרֵר בְּעַת־דְּצוֹן כְּזֶה, הָיָה רוֹקֵד וּמְזַמֵּר לְעַצְמוֹ הַתִּיבוֹת: "אֲשֶׁרִינוּ מָה טוֹב חֲלָקְנוּ" וְכו'.

וְהִנֵּה מוֹהֲרֵנִי בְּעַת שְׁהִיָּה בָּא לְבִקְרָה בְּטַעֲפֵלִיק, הָיָה רַבִּי פִּיבֵל בָּא לְקַרְאָתוֹ וּמְקַבְּלוֹ בְּשִׁמְחָה רַבָּה, פֶּעַם כְּשֶׁהִגִּיעַ מוֹהֲרֵנִי לְעִיר, וְלֹא בָּא רַבִּי פִּיזוּל לְקַרְאָתוֹ בֵּין שְׂאָר אַנְ"שׁ שֶׁבָּאוּ לְקַבֵּל פְּנֵיו כְּנִהוּג, שָׁאֵל מוֹהֲרֵנִי אֶת אַנְ"שׁ: "הֵיכֵן רַבִּי פִּיזוּל!?"

וְעַמְדוֹ בְּמַתְמִיחִים, כִּי לֹא הִבִּינוּ תְּחִלָּה לְמִי מִתְכַּוֵּן, עַד שֶׁנִּעְנְנוּ מֵעַצְמָם וְאָמְרוּ: "אֵה, בְּוֹנֵתְכֶם בּוֹדֵאֵי עַל 'פִּיזוּל' אֲשֶׁרִינוּ!" הוּא כְּבָר נִפְטֵר וְהֵלֶךְ לְעוֹלָמוֹ!

בְּאִמְרָם זֹאת, הַבְּחִין מוֹהֲרֵנִי ז"ל: שֶׁמִּשׁוֹם מָה הָיָה הוּא לְלַעַג בְּעֵינֵיהֶם, נִעְנָה וְאָמַר: "וּבְכֵן אוֹמַר לְכֶם: עוֹנֵשׁ 'עוֹלָם הַתּוֹהוֹ' שִׁיעֲנֵשׁ רַבִּי פִּיזוּל' יְהִיָּה, שִׁיקוּם שֵׁם בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וַיַּעֲרֹךְ אֶת הַתִּקְוָה, וְלֹא־חָרִיף יִרְקוֹד וַיִּזְמַר לְעַצְמוֹ 'אֲשֶׁרִינוּ'. וְלֹא־אֵדָם אַחֵר יְהִיָּה עוֹנֵשׁ 'עוֹלָם הַתּוֹהוֹ', כְּפִי מַעֲשֵׂיו שֶׁעָשָׂה בְּעוֹלָם־הַזֶּה" [גו, נו, זאג איך אייך, זיין 'עוֹלָם הַתּוֹהוֹ' נועט זיין, אז ער נועט דאַרט אויפֿשטיין חצות, און טאַנצן אַשְׁרִינוּ].

[עֲלִים־לְתוֹרֵפָה, א וְאֶתְחַנֵּן תִּקְוָה - וְעַל־כֵּן גַּם עַתָּה 'אֲשֶׁרִינוּ מָה טוֹב חֲלָקְנוּ'. וּבּוֹדֵאֵי רַבִּי פִּיזוּל' צָדֵק בְּדַבְּרָיו בְּהַתְּפָאָרוֹ 'אֲשֶׁרִינוּ' בְּכָל־פֶּעַם. וְגַם עַתָּה אֲנִי צְרִיכִין לְהַחֲיוֹת עַצְמִנוּ בְּזֶה, כְּדִי שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח לּוֹמֵר הַקִּינּוֹת בְּכָל לַב, וְלִשְׁבֵּר לִבְנוֹ כְּרַאוּי כָּל אֶחָד, עַל חֲלָקוֹ שִׁישׁ לוֹ בְּחַרְבֵּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְצָרוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל וּבְפֶרֶט].

למעלה חסוֹשְלוֹם. וַיִּהְיֶה הַלַּיְלָה לַיָּמִים,
וַיֵּשֶׁן בַּיּוֹם בְּמַה שְּׁעוֹת, כְּדֵי שִׁיִּסְפִּיק לוֹ
מַעֲט שָׁנָה בַּלַּיְלָה.

[ב'שערי צדיק' (ח"ד מכתב קו, עמוד קלו): "רבנו הבעל-
שם טוב התיר לישן אפלו ששה שעות ביום, למי
שמתנהג לקום בחצות".

וב'טעם זקנים' (מרבי לוי יצחק בענדער ז"ל - קונטרס יג
באידיש, וקונטרס יז בלשון-הקדש): החמיר בענין השנה ביום
עלפי הזהר והאריז"ל (ענין בשלח-ערוך אורח-חיים סימן ה'
וב'שערי-תשובה' שם, וב'שערי-המצות' להאריז"ל פרשת ואתחנן),
ענין-שם באריכות: שמעדיף שיחזור לישן אחרי
השעות של חצות מלישן ביום, וגם מאריך שם ההנהגה
המתאימה לבחורי ישיבה.

וב'שערי צדיק' (ח"ד מכתב ש"י) כתב: "שאינ בזה ברור
גמור!" (וכל-אחד יעשה כפי מה שקבל מרבותיו, וכפי תכונת נפשו,
ויצק הרבה להשם-יתברך: שיורחו בזה הדרך הנכונה).

וב'רמב"ם' (הלכות תלמוד-תורה ג, יג): "אח-עלפי שמצוה
ללמוד ביום ובלילה, אין אדם לומד רוב חכמתו אלא
בלילה. לפיכך מי שרצה לזכות בכתיבת-התורה, יזהר בכל
לילותיו, ולא יאבד אפלו אחד מהן" וכו'.

וב'שערי-הפנינות' (דרושי-הלילה ד): ודע: כי העקר הוא,
שצריך להשתדל בכל פחו לעסוק בתורה כל חצות-
לילה, עד שיעלה עמוד-השחר, וילך להתפלל, ולא
יפסיק בשנה כלל, ודבר זה אין למעלה ממנו. אבל אם
אין באדם יכלת להיות געור כל חצות אחרונה של הלילה,
אז יקום ממש בחצות, ויבכה על החרבן כמו חצי שעה,
ואחר-כך תעסק בתורה שעה אחרת וכו'. ואחר-כך תחזור
לישן, ובלבד שתחזור ותקום כמו חצי שעה קדם עלות-
השחר, ותחזור לעסוק בתורה, באפן שקדם שיעלה עמוד-
השחר, תהיה מתקשר עם השכינה וכו'. וכאשר הגיע
עלות-השחר, אשר אז עולה השכינה עם דודה וכו', הגה
ימצאוהו געור, ומתקשר עמה, בסוד בני היכלא
דמטרוניתא, ותעלה אותה עמה בעת עלותה בתפלת-
השחר. וזהו סוד (תהלים נה, ט): "אעירה שחר", "אני
מעורר השחר" - כי העקר הוא שיהא געור בעת עמוד-
השחר].

לד.
(שיח-שרפי-קדש ח"ה תקח)
החוזה מלובלין זצ"ל, כשעורר אנשיו

לקימת חצות, היה אומר: "צריך להתמיד
בקימת חצות, ולהיות געור בזמן קדוש זה,
אף אם על-ידי הנהגה זו ישן האדם כמה
שעות ביום".

לה.

(שיח-שרפי-קדש ח"ה תצה)

רבי אליעזר בן רבי ר' אלימלך מליזענסק
זיע"א, שבח את אמו על-זה שהיתה
מעוררת את אביו לקימת חצות, והיתה פונה
אליו בדבורים כמו: "רבי אלימלך, איך יערב
לך שנתך כשגזרות כאלו וכאלו יש על
ישראל, קום התפלל ושפך שיחתך לפני
קונך שירחם עליהם".

לו.

(שיח-שרפי-קדש ח"ו תקמט-תקנז;
אבני"ה ברזלב)

הצדיק רבי ר' זושא מאניפולי זיע"א,
היה מתעורר וקם מדי לילה
לקימת חצות בהתעוררות גדולה מאד,
ושמעו איך שאומר וכופל לעצמו: "זושא
זושא, בית-המקדש עדין חרב, והנה שוכב
עדין במטה".

לז.

(שיח-שרפי-קדש ח"ג תרכב)

שכנו של רבי ר' זושא זיע"א, היה סנדלר
במקצועו, והיה עובד במנעליו עד
מאחר בלילה לאחר חצות, ושבחו רבי זושא
ואמר: "טוב שהוא ער, יעסק האדם אז כמה
שיעסק, העקר שלא יישן".

לח.

(שיח-שרפי-קדש ח"ה שנה)

רבי שמואל שפירא ז"ל פרש המשנה
(זבחים פ"ה מ"ה, באיזהו מקומן): "הפסח",

מא.

(סדר-היום, תקנות והנהגות
לרבי יצחק ברייטער ז"ל)

ומי שאנוס מאד, וקשה לו לקום בכל
לילה בחצות, על-כל-פנים יתגבר
לקום פעם-אחת בשבוע.

מב.

(אוצר-נחמני קסא)

שמעתי מרבי גדליה בערגער ז"ל: פעם-
אחת דבר רבי אברהם בן רבי
נחמן ז"ל, שיחה נוראה בענין מעלת קימת
חצות. אחרי שגמר שיחתו, אמרתי לו
באנחה כבדה: "אוי רבי אברהם, וואס זאל
איך טוהן איך בין א גרויסער פעפער, ס'איז
מיר זייער שווער אויפצושטיין חצות" [אוי
רבי אברהם מה אעשה, אני בעל שנה חזקה, קשה לי
לקום בזמן חצות].

אמר לי רבי אברהם: "שטיי זע אויף א
שעה צוויי נאך חצות, ס'איז אויף
גוט" [קום שעה או שתיים אחרי חצות, גם זה טוב].
אמרתי לו: "דאס איז מיר אויף שווער" [גם
זה קשה לי]. אמר לי: "שטיי זע כאטש אויף
פארטאגס" [קום לפחות בהשכמה לפני עלות-
השחר].

שוב אמרתי לו: "איך שטיי אויף קוים
צום דאווענען" [אני קם בקשי להתפלל].
אמר לי: "אויב אזוי היט זע אפ דעם טאג.
אז דער בעל-דבר האט דיר געגעבן א קלאפ
ביינאכט, גיב אים א קלאפ בייטאג". [אם-כן
תשמר לך את היום. הבעל-דבר הפך אותך בלילה, תכה
אותו ביום].

בגמטריא 'נחמ"ן'. "אינו נאכל אלא
בלילה", שאז עקר העבודה שבעבודת-השם
(שיחות הר"ן שא), "ואינו נאכל אלא צלי",
מלשון 'צלותא ובעותא', לשון 'תפלה'.
"ואינו נאכל אלא עד חצות" - שבו תלוי
הכל, וממנו התחלת כל העבודה.

לט.

(שיח-טרפי-קדש ח"ו רמ)

אנ"ש היו אומרים ומרמזים בגדל מעלת
עבודת קימת חצות לילה, שעל-פן
קבע בעל השלחן-ערוך לראש הבורו את
עבודה הזו, באורח-חיים סימן א - לרמז:
שכל המשך הארבע חלקי שלחן-ערוך
המקיפים והסובבים את האדם בכל שעות
יומו בכל ימי חייו - זקוקים הם לשעות
קדושות אלו של עבודת חצות לילה -
ובתפלותיו ולמודו בשעות קדושות אלו,
יזכה לקיים בשלמות כל דיני התורה
שבארבעה חלקי שלחן-ערוך.

מ.

(שיח-טרפי-קדש ח"ו רעה)

היו אנ"ש משבחים ומהללים בגדל מעלת
קימת חצות לילה ועסק התורה בו,
ואמרו שרבינו באמרו "חצות מסגל פמו
פדיון" (לקוטי-מוהר"ן ח"א קמט), הרי שגלה לנו
רבינו: שמעלת אלו השתי שעות, השובבים
הם במעלת יום-הכפורים שהוא יום אחת
בשנה, ואז הוא יום פדיון פדות נפשנו
הגדול - ואם נשכיל ונבין לקימו כראוי
וכנכון, נזכה לפדיון כיום-הכפורים, מדי
לילה בלילה.

כלומר: תשתדל לפחות למלא את כל היום בתורה ותפלה ועבודת-השם, ואל תתן להבעל-דבר שיכלה לך הזמן לריק חסודשלו.

מג.

(זקני-אנ"ש מפי השמועה)

רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל אמר: "כמו שישראל נבחרו מכל השבטים אמות, כמזמן שתי השעות של חצות לילה, נבחרו מכל היום".

מד.

(זקני-אנ"ש מפי השמועה)

רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל היה רגיל לומר: "כל חצות שאני חוטף בזה העולם, זוהי תחיות שלי, זוהי העשירות שלי לנצח נצחים".

מה.

(בוכבי-אור, שיחות-וספורים כח)

גם כל אשר הוסיף רבנו ז"ל על השלשה תפלות ביום, והזהיר למקורביו לשיח ולספר לפני השם-יתברך בכל יום כל מה שעובר עליו - נכנס לסוג 'תפלת חצות' - אשר לדעת האריז"ל יש בה הכרח ונחיצות גדול מאד.

כי גם האפלה והחשך הרוחני אשר בלב האדם, הוא מתאחד עם האפלה והחשך הנשמי, כמובן מדבריו הקדושים. והנתעורר מאמצעות האפלה והחשך הזה לקונן

ולבקש לפני השם-יתברך, נקרא גם-כן בשם תפלת חצות.

רק מחמת זה בעצמו שהם מתאחדים זה בזה, מסגל יותר לכונן זאת התפלה בחצות לילה ממש. וכן מבאר מדבריו הקדושים (לקוטי-מוהר"ן ח"ב קא): "שעקר אמירת תקוני-חצות, הוא על מה שנעשה עכשו עם האדם, ושיש לפרש בזה את שיחתו לפני השם-יתברך ככל אשר עם לבבו".

מו.

(שיח-טרפי-קדש ח"ח קמט)

רבי לוי יצחק בענדער ז"ל אמר: לא היה בין אנ"ש הנקנה מיוחדת מה לעשות בדוקא בעת חצות לילה - כי כל אחד נהג אחרת באותן שתי שעות, זה אמר התקון, וזה עשה התבודדות, וזה למד, וזה הלך למקנה, וכדומה.

והנכון: שכל-אחד יעשה הטוב בעיניו, אם בתורה אם בתפלה, העקר הוא שינצל אותן שתי שעות לטובה, ואי-אפשר לומר לאחד עשה כך או כך בדוקא, כי "כל לבבות ה' דורש" (דברי-הימים א כח, ט).

ואמר: "שזו הזכות עצמו שמתעורר וקם בחצות, זכות זו עצמה תכונן את כל-אחד, שיעשה הנכון לתקון נשמתו באותו הזמן".

שאר עניני 'בין-המצרים', גלות וגאולה - יופיעו בעזרת-השם בגליונות הבאים -

לקוטי תפלות להתעורר בחצות הלילה

שנזפה להתעורר ולקום בחצות הלילה, ולומר תקון חצות, ולאונן ולקונן אז על חרבן בית המקדש וכו'

רבו המניעות שמתגברים עלינו על כל אחד ואחד להטרידנו מזה, עד אשר אבדנו רב הלילות אשר בטלנו מלקום בחצות.

על-כן באתי לפניך אדון כל רב להושיע, תן לי עצה איך לזכות לזה לקום תמיד בכל לילה בחצות ממש, שהוא תכף אחר ששה שעות מתחלת הלילה, בין בחרף בין בקיץ.

ואזפה להתעורר אז בזריזות גדול, ולסדר תקון חצות, לאונן ולקונן על חרבן בית-המקדש, ועל גלות התורה שנמסרו רזיה לחיצונים, ועל חטאי ועונותי ופשעי העצומים והרבים שגרמו פליזה, והאריכו את הגלות ביותר, כאשר נגלה לפניך יוצר הכל, פמה וכמה הארכתי את הגלות בעונותי הרבים, בכלל ובפרט. אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, הנני לפניך באשמה רבה, ומה שעבר עבר. זכני מעתה לשוב לדרך הישר באמת, ולא אובד שום לילה מלילותי מקימת חצות.

ותהיה עמי תמיד, ותעזרני ותשמרני, שלא יזיק לי כלל קימת חצות בשום דבר, ולא יארע לי שום חלי ראש ושום נזק מזה.

אבי שבשמים, הקימני ואחיה, זכני מעתה לקום בכל לילה ולילה תמיד בחצות ממש, בין בחל בין בשבת ויום-טוב, בשבתי בביתי ובכלכתי בדרך, ולסדר תקון חצות, ולעסק אז בתורה הרבה.

ותעזרני ותושיעני, שאזפה עליידי סדר תקון חצות, להמתיק ולבטל כל הדינים, מעלי, ומעל כל בני ביתי, ומעל

[א] לקוטי-תפלות ח"א נד

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, זינהי מקץ, זכרון)

ותעזרני ותושיעני, שאזפה לקום בכל לילה בחצות ממש, ולא יעבר עלי חצות לילה בשנה לעולם, רק אזפה להתעורר ולקום בכל לילה בחצות ממש, כל ימי חיי לעולם, חק ולא יעבר. ואזפה אז להתגבר פארי לעסק בתורה ועבודה באמת, "עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר".

[ב] לקוטי-תפלות ח"א פח

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קמט, חצות)

"חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך". מלא רחמים, המעורר ישנים והמקיץ נרדמים, הוס וחמל עלי, וזכני ברחמיך הרבים, שאזפה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש כל ימי חיי.

ואזפה להתעורר משנתי בחצות לילה, בזריזות גדול, בלי שום עצלות וכבדות כלל. ולא תתגבר עלי השנה והתרדמה חס-ושלום, ולא יוכל שום דבר למנוע אותי מזה. וברחמיך הרבים והסדיך הגדולים, תעורר הרוח צפונית המנשבת בכנור של דוד בחצות לילה, ומשם ימשך עלי התעוררות, להתעורר תמיד משנתי בעת חצות לילה ממש. "עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר".

רבוננו של עולם, אתה הזהרתנו בכמה אזהרות: "לקום תמיד בחצות לילה ממש", פמו שכתוב בזהר-הקדוש אזהרות נוראות על-זה. אך אתה יודע: פי

לאונן ולקונן ולבנות הרבה על הרבן בית-
המקדש, על בית קדשינו ותפארתנו, בית
חינו וארץ ימינו, בית חמדתנו, צבי עדינו,
גאון עזנו, הודנו זיונו הדרתנו וקדשתנו.

אוי מה היה לנו, שגרמנו בעונותינו
להחריב בית-המקדשנו, מקום שכינת
עזך, מקום התורה והתפלה, מקום התגלות
אלקותך, אשר שם היינו יכולים להמשיך
עלינו השגת אלקותך, לדעת ולהפיר אותך
גם בזה העולם הגשמי ולהתדבק בך לעולם
ועד.

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, מה
שעבר עבר, כי כבר נחרב בית-
מקדשנו, וכבר נסתלקו הצדיקים
בעונותינו, ומה דהוה הוה, אך על דא ודאי
קא בכינא, "על אלה אני בוכה עיני עיני
יורדה מים". כי בעונותי הרבים והעצומים
והכבדים מאד מאד במהות וכמות ואיכות,
גרמתי לעכב בנין בית-המקדש, ומי יודע
אולי גם בגלגול הראשון הייתי גורם
להחריב את בית-המקדש.

אוי לי על חטאי, אוי לי על עונותי, אוי לי
על פשעי, אשר עשיתי בגלגול זה
ובגלגולים אחרים, אוי, מה עשיתי, אשר
סחי ומאוס כמוני גרם להחריב ולעכב בנין
בית-המקדש וגאלת ישראל להשיבם
לארצם. אוי לי, שהחרבתי את בית-המקדש
בעונותי, ושרפתי את ההיכל הקדש,
והגליתי את בני-ישראל לבין העמים,
והארכתי את הגלות בליכך עליידי תאותי
הרעות והמרות.

רבוננו של עולם, אדון כל, אחרי אשר
כבר גרמנו בעונותינו מה שגרמנו,
והחרבנו בית-מקדשנו, ונסתלקו הצדיקים
האמתיים בעונותינו. עזרנו מעתה, שנוזפה
על-כליפנים לקום בכל לילה בחצות ממש,

כל בני ישראל עמו. ויהיה נמשך עלי בכל
בקר, 'חוט של הסד' מבקר דאברהם, ויקים
מקרא שפתוב: "יומם יצוה ה' חסדו,
ובלילה שירה עמי תפלה לא-ל חיי".
ונאמר, "ה' בהשמים חסדך, אמונתך עד
שחקים". ונאמר: "חדשים לבקרים רבה
אמונתך". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי
לפניך ה' צורי וגואלי. אמן ואמן.

ג] לקוטי-תפלות ח"א קמב

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רמז, 'תיקו' ותיקון וקינו"ת)

ותרחם עלינו, ותלמדנו דרך האמת, איך
לאונן ולקונן על הרבן בית-
המקדש בכל-עת, ובפרט בכל לילה ולילה
בחצות ממש, ובימים של בין-המצרים,
ובפרט בתשעה-באב לומר 'איכה' ו'קינות',
בלב נשבר ונדכה באמת לאמתו. ונשפך
לבנו כמים נוכח פני ה'.

ויכמרו רחמיך על בניה, ותביא לנו את
משיח צדקנו מהרה, ויגאלנו
גאלה שלמה, גאלת עולם, ואז יתקן לנו את
בחינת התיק"ו, בתכלית התקו"ן, בתכלית
השלמות, ויהיה נמשך האות "נון"
מהקנו"ת לתיק"ו, ויהיה נעשה מתיק"ו
תקו"ן. ויתבטלו כל הקנות מן העולם,
ויתחבכו הקנו"ת לתקו"ן.

ד] לקוטי-תפלות ח"ב לג

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')

ובכן תרחם עלי מלא רחמים, רב חסד
ואמת, מרבה להיטיב, מרבה
להיטיב, מרבה מחילה לחטאים וסליחה
לפושעים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח.
ותזפני בחסדיך העצומים, ותעזרני
ותושיעני ותחזקני ותאמצני בדרךך
הנפלאים, שאזכה מעתה לקום בכל לילה
ולילה בחצות ממש, ולסדר תקוני-חצות,

וְלִשְׁבֵר לִבֵּנוּ לְבָבוֹת הַרְבֵּה בְדַמְעוֹת שְׁלִישׁ
עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ הָעֲצוּמִים שֶׁגָּרְמוּ כְּלִיָּה, עַד
אֲשֶׁר נִשְׁאַרְנוּ כִּיתוּמִים וְאֵין אָב, כְּתוּעִים
וְאֵין לְבַקֵּשׁ, כְּרַחוּקִים וְאֵין לְקָרֵב, וְאֵין מִי
שִׁיעֵמַד בְּעַדְנוּ.

זִכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקוּם בְּכֹל לַיְלָה בְּחֲצוֹת
מָמָשׁ, וּלְהִתְאַבֵּל עַל חֲרַבֵּן בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנִּחְרַב בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ, וְעַל־יְדֵי־יָזָה
נִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ, שֶׁתִּנָּחֵם וְתִשְׁמַח אוֹתָנוּ
מִהֲרָה, וְתִשָּׂם לְאַבְלֵי צִיּוֹן 'פָּאָר' תַּחַת
'אָפֶר'. וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ הַמְּאֹרֵי־אֵשׁ כְּנֶגֶד
הַמְּאֹרֵי־אֹר, וְיִתְגַּבֵּר שֵׁם הַקֹּדֶשׁ, שֵׁם ה',
שֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים – עַל־שֵׁם הַטְּמֵאָה,
שְׁמוֹת הַחֵיצוֹנִים.

וְיִתְבַטֵּל הַשֶּׁקֶר לְגַבֵּי הָאֱמֵת. וְיִתְגַּלֶּה
וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְפָּרַס בְּכֹל הָעוֹלָם,
שֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים, וּפָאָרם וְהִדָּרם
וְחֵנֶם הַקֹּדֶשׁ וְהַנּוֹרָא. וְנִזְכָּה לְהַכְלִיל בְּשֵׁמֶם
וּבְפָאָר הַדֶּרֶת קֹדְשָׁתָם, עַד אֲשֶׁר יִפְתָּחוּ
עֵינֵינוּ בְּאֱמֵת, וְנִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמֵנוּ הַיָּטִב
בְּאֱמֵת, בְּכֹל הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת, לְזַכְּכֶם
וּלְטַהֵרם וּלְקַדְּשֵׁם מִכָּל הַתְּאוֹת־רַעוֹת
וּמִדוֹת־רַעוֹת הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם, וּלְבָרְרם מִרַע
לְטוֹב, וּלְזָכוֹת לְכֹל הַמַּדּוֹת־טוֹבוֹת וּמַעֲשֵׂים־
טוֹבִים.

וְנִזְכָּה שִׁימְשֵׁךְ עָלֵינוּ עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִים
אֱמֵתִיִּים, מִחֵין קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים,
עַד שִׁיכְלְלוּ כָּל הָאַרְבַּע מַחֲיִן שְׁלָנוּ, וְכָל
הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת, בְּתוֹךְ הַיְסוּד הַפְּשוּט
הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא הַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם,
שֶׁהוּא "הַנֶּהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן". וַיְהִי הַכֹּל נִכְלָל בְּשֵׁמֶךְ הַמְּיַחֵד
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא.

וְתִמְהַר וְתַחִישׁ לְנַאֲלָנוּ, וְתִבְנֶה בֵּית
קֹדְשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ. וְיִתְגַּדֵּל,
וְיִתְקַדֵּשׁ, וְיִתְבָּרַךְ, וְיִשְׁתַּבַּח, וְיִתְפָּאֵר,
וְיִתְרוֹמַם, וְיִתְנַשֵּׂא, שִׁמְךָ מְלִכְנוּ, בְּפִי כָּל חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

☪ [ה] תְּפִלוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"ב ו ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב קא, 'על־יְדֵי אֱמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת')

וְזִכְנוּ לֹאמַר בְּכֹל יוֹם תְּקוּן חֲצוֹת, וְאַזְכָּה
לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי־יָזָה
גַּם־כֵּן, הֵינּוּ שְׂאֵזְכָּה לְמַצֵּא אֶת עֲצָמֵי וְכָל
אֲשֶׁר עִם לְבָבִי, בְּתוֹךְ אֱמִירַת הַקִּינּוֹת
וְהַמְזֻמּוֹרִים שֶׁל תְּקוּן חֲצוֹת, וְאַזְכָּה לְבָלִי
לְאִמְרָם עַל הָעֶבֶר לְבָד, רַק אֲזָכָה לְכוּן
וּלְמַצֵּא בָהֶם כָּל מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה עִמִּי עֲכָשׁוּ
בְּפִרְטוֹת גַּם־כֵּן.

